

Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 23 (2002)

Δελτίον ΧΑΕ 23 (2002), Περίοδος Δ'

Οι Ταξιάρχες στο Ελάφι Καλαμπάκας

Αφροδίτη ΠΑΣΑΛΗ

doi: [10.12681/dchae.356](https://doi.org/10.12681/dchae.356)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΠΑΣΑΛΗ Α. (2011). Οι Ταξιάρχες στο Ελάφι Καλαμπάκας. *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, 23, 255–272. <https://doi.org/10.12681/dchae.356>

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΗΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Οι Ταξιάρχες στο Ελάφι Καλαμπάκας

Αφροδίτη ΠΑΣΑΛΗ

Τόμος ΚΓ' (2002) • Σελ. 255-272

ΑΘΗΝΑ 2002

ΟΙ ΤΑΞΙΑΡΧΕΣ ΣΤΟ ΕΛΑΦΙ ΚΑΛΑΜΠΑΚΑΣ*

Στόν ὄδικό ἄξονα πού ἐνώνει τήν Καλαμπάκα μέ τήν περιοχή τοῦ Ἀσπροποτάμου στά βόρεια τοῦ νομοῦ Τρικάλων, λίγο πρὶν ἀπό τήν Καστανιά, ὑπάρχει διακλάδωση πρὸς τά νότια. Δρόμος καλῆς βατότητας ἀνεβαίνει τήν ἀπότομη βορειοανατολική πλαγιά προβούνων τῆς Πίνδου, πού εἶναι κατάφυτη ἀπό δάση. Σέ ὑψόμετρο 650 μέτρων βρίσκεται τό Ἐλάφι. Συνοικισμός τῆς κοινότητας Ἀμαράντου (Βεντίστας) ἔως τό 1999, ὑπάγεται σήμερα στόν Δήμο Καστανέας¹. Ἡ περιοχή τῆς Πίνδου ἀπό τήν Σαμαρίνα ἔως τόν Ἀσπροπόταμο καί ἀπό τό Μέτσοβο ἔως τά Τρίκαλα περιλαμβάνει βλάχικα χωριά πού κατοικοῦνται ἀπό βλαχόφωνο πληθυσμό. Τό Ἐλάφι ἀνήκει στήν ἐκτεταμένη ομάδα τῶν χωριῶν γύρω στίς πηγές τοῦ Ἀσπροποτάμου, πού κατοικοῦνται ἀπό τούς γνωστούς «Βλάχους τοῦ Ἀσπροποτάμου», οἱ ὁποῖοι διακρίνονται ἀπό ἄποψη καταγωγῆς καί διαλέκτου ἀπό τούς συγγενεῖς τους πού κατοικοῦν στήν εὐρύτερη περιοχή καί στίς ἐκβολές τοῦ ποταμοῦ². Στήν περιοχή τοῦ Ἀσπροποτάμου καί πρὸς τήν πλευρά τῆς Θεσσαλίας τά κεφαλοχώρια εἶναι τό Μαλακάσι, ἡ Καστανιά καί ἡ Κρανιά³.

Τό Ἐλάφι βρίσκεται σέ ἓνα πλάτωμα στήν ἀπότομη πλαγιά τοῦ ὑψώματος Ἀμαράντου (ἢ Πλακένιου) πού

εἶναι καλυμμένη μέ πυκνά δάση ἀπό πεῦκα, καστανιές, βαλανιδιές καί ἔλατα. Ἡ οἰκονομία τοῦ χωριοῦ παλαιά βασιζόταν στήν κτηνοτροφία καί τήν ὕλοτομία. Σήμερα ὁ σημαντικότερος τομέας τῆς δραστηριότητας τῶν κατοίκων εἶναι ἡ καλλιέργεια μικρῶν ἐκτάσεων στά χαμηλότερα μέρη. Πά τό χωριό δέν ὑπάρχουν ἱστορικά στοιχεία πού νά προσδιορίζουν χρονικά τήν ἵδρυσή του, δεδομένου ὅτι κανένας ἀπό τούς μελετητές τῆς Θεσσαλίας ἀλλά καί τῶν βλάχων τῆς Πίνδου ἤ οἱ περιηγητές τοῦ 17ου, 18ου, 19ου αἰῶνα δέν ἔχουν ἀσχοληθεῖ ιδιαίτερα. Μερικές σποραδικές ἀναφορές μόνον ἔγιναν μέ ἐπισήμανση τῆς ὑπάρξεώς του μέ τήν παλαιά ὄνομασία του. Πολύ περισσότερο δέν ἀναφέρεται κάποια πληροφορία γιά τήν ὑπαρξη τοῦ ναοῦ ἢ γραπτή μαρτυρία, σχετική μέ τίς συνθήκες κάτω ἀπό τίς ὁποῖες ἰδρύθηκε καί κτίσθηκε. Ὁ ὄρεινός ὄγκος τῆς Πίνδου φιλοξενεῖ ἓνα μεγάλο ἀριθμό ἐκκλησιαστικῶν μνημείων, πού παρουσιάζουν μεγάλο ἐνδιαφέρον ὅσον ἀφορᾷ τήν ἀρχιτεκτονική καί τόν τοιχογραφικό τους διάκοσμο. Ἐντούτοις, τά περισσότερα παραμένουν ἀκόμη ἄγνωστα στήν ἐπιστήμη, διότι βρίσκονται σέ ἀπομακρυσμένες καί δυσπρόσιτες περιοχές.

Στόν ναό τῶν Ταξιαρχῶν στό Ἐλάφι ἔχουν γίνει ἐλάχι-

* Εὐχαριστῶ θερμῶς τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σταγῶν καί Μετεώρων κκ. Σεραφεῖμ, ὁ ὁποῖος, συμπαραστάτης πάντα στό ἐρευνητικό μου ἔργο, μοῦ ἔδωσε τήν ἄδεια νά μελετήσω τό μνημεῖο.

1. Πά τήν ἐπαρχία Καλαμπάκας, τούς δήμους, τίς κοινότητες, ἀλλά καί γιά τίς νέες ὀνομασίες τῶν οικισμῶν ἀντλοῦμε πληροφορίες ἀπό τήν μελέτη τοῦ Ἰ. Παπασωτηρίου, *Ἐπαρχία Καλαμπάκας, Ἑκτακτος Ἐκδοσις τῶν Θεσσαλικῶν Χρονικῶν (1936-39)*, τῆς Ἱστορικής καί Λαογραφικῆς Ἐταιρείας τῶν Θεσσαλῶν, σ. 177-215, ἀναδημοσίευση στό *Τρικαλινά* 7 (1987), σ. 178-227. Ἡ περιοχή τῆς Καστανιάς Ἀσπροποτάμου γνώρισε μεγάλη ἀκμή κατά τήν τουρκοκρατία χάρις στήν ὕλοτομία καί τήν κτηνοτροφία, ἀλλά καί χάρις στό γεγονός ὅτι βρισκόταν μακριά ἀπό τούς Τούρκους πού κατοικοῦσαν στά πεδινά. Πά τόν τέως Δήμο Καστανέας βλ. Παπασωτηρίου, ὁ.π., σ. 203-210.

Πά τόν Ἀσπροπόταμο βλ. Θ. Νημᾶ, *Τά Κάστρα τοῦ Κόζιακα καί τοῦ Ἰταμοῦ στή Δυτική Θεσσαλία, Τρικαλινά* 11 (1990), *Πρακτικά 2ου Συμποσίου Τρικαλινῶν Σπουδῶν (Τρίκαλα 9-11 Νοεμβρίου 1990)*, σ. 240, 257. Πά τόν Ἀσπροπόταμο καί γιά τό χωριό Ἀμάραντο μᾶς δίνει ἐνδιαφέρουσες περιγραφές ὁ Δωρόθεος Σχολάριος, Μητροπολίτης Π. Λαρίσης στό ἔργο του *Ἔργα καί Ἡμέραι*, ἐν Ἀθήναις 1877, σ. 109 καί 326-333 ἀντιστοίχως.

2. Οἱ Βλάχοι εἶναι μία ἀπό τίς τέσσερις κύριες ομάδες, ἀπό τίς ὁποῖες προέρχονται οἱ κάτοικοι τοῦ νομοῦ Τρικάλων. Οἱ ἄλλες τρεῖς ομάδες εἶναι οἱ Καραγκούνηδες, οἱ Χασιώτες καί οἱ κοινοὶ ὄρεινοί.

3. A. Wace - M. Thompson, *Οἱ νομάδες τῶν Βαλκανίων. Περιγραφή τῆς ζωῆς καί τῶν ἐθίμων τῶν Βλάχων τῆς βόρειας Πίνδου* (μτφρ. Π. Καραγιώργος), Θεσσαλονίκη 1989, σ. 206.

Εἰκ. 1. Οἱ Ταξιάρχες στό Ἐλάφι Καλαμπάκας. Ἀποψη ἀπό νοτιοανατολικά.

4. Τρ. Παπαζήσης, Πολιτιστικός τουριστικός ὁδηγός Ἐπαρχίας Καλαμπάκας, *Τρικαλινὸ Ἡμερολόγιο* 16 (1997-98), Τρίκαλα 1997, σ. 431-432.

5. Παραδείγματα ναῶν, τῶν ὁποίων τὸ Ἱερό Βῆμα ὑπῆρξε ἀρχικῶς ἀνεξάρτητος ναῖσκος ἀναφέρονμε: τὸ καθολικὸ τῆς μονῆς Μεταμορφώσεως (Μεγάλο Μετέωρο) Μετεώρων, ὅπου τὸ ἀρχαιότερο ἔχει τὸν τύπο τοῦ ἀπλοῦ τετράστυλου σταυροειδοῦς ἐγγεγραμμένου (κτίσμα τοῦ 1388), ἐνῶ στὰ δυτικὰ προστέθηκαν κυρίως ναὸς καὶ λιτή (1545-1552), Γ. Ἄ. Σωτηρίου, *Βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Θεσσαλίας II* καὶ *ΙΔ'* αἰῶνος, *ΕΕΒΣ Θ'* (1932), σ. 394-396 καὶ ἐιδικῶς σ. 395, εἰκ. 13· τὸ καθολικὸ τῆς μονῆς Μυρτιάς Τριωνίδας, ἀρχικῶς ὀρθογώνιο καμαροσκεπές ναῦδριο μὲ προσθήκη τετράστυλου κυρίως ναοῦ καὶ ἀργότερα προσθήκη νάρθηκα καὶ ἐξωνάρθηκα, Ἄ. Ὁρλάνδος, *Βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Αἰτωλοακαρνανίας*, *ΑΒΜΕ Θ'* (1961), σ. 79-82 καὶ ἐιδικῶς σ. 80, εἰκ. 7. Ἄ. Παλιούρας, *Βυζαντινὰ μνημεῖα Αἰτωλοακαρνανίας*, Ἀθήνα 1985, σ. 210 καὶ εἰκ. 220· τούς Ἁγίους Ἀποστόλους Καλαμάτας, ἀρχικῶς ναὸ τοῦ τύπου τοῦ ἐλεύθερου σταυροῦ (βυζαντ.) μὲ προσθήκη τοῦ 17ου αἰῶνα στὰ δυτικὰ, Κ. Καλοκύρης, *Βυζαντινὰ ἐκκλησια τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας*, Θεσσαλονίκη 1973, σ. 27, 28, εἰκ. 1, 2, σ. 29-31. A. Bon, *Églises byzantines de Kalamata, Actes du VIe CIEB*, II, Παρίσι 1951, σ. 36-41, 49-50, εἰκ. 1· τὸν Ἅγιο Χαράλαμπο Καλαμάτας (ἀρχικῶς βυζαντινὸς ναὸς), Σ. Βογιατζῆς, Ὁ ναὸς τοῦ

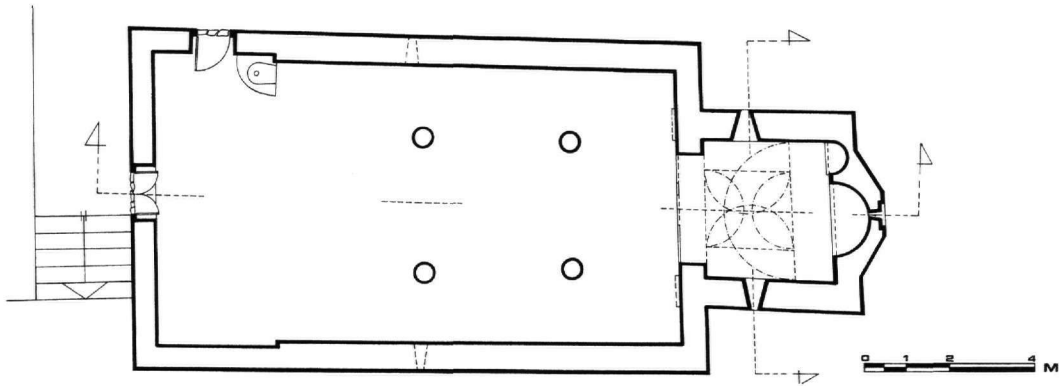
στες ἀναφορές⁴. Κανεῖς ὅμως δέν ἀσχολήθηκε ἰδιαίτερα, μολονότι προσφέρει νέα στοιχεῖα στὶς γνώσεις μας γιὰ τοὺς σταυρεπίστεγους καὶ τοὺς τρουλοκαμάρους ναοὺς τῆς Ἑλλάδας.

Ὁ ναὸς εἶναι κτισμένος σὲ ἰδιαίτερα προνομιούχο θέση στὸ κέντρο τοῦ χωριοῦ, στὴν νότια πλευρὰ τῆς πλατείας. Εἶναι τοποθετημένος στὸ κέντρο εὐρύχωρης αὐλῆς, ἢ ὁποῖα κατὰ τὴν βόρεια καὶ τὴν δυτικὴ πλευρὰ εἶναι στρωμένη μὲ πλάκες καὶ περιτοιχισμένη μὲ χαμηλὸ λιθόκτιστο μαντρότοιχο. Στὰ νότια τοῦ ναοῦ ἔχει κτισθεῖ ὁ νεότερος ναὸς τοῦ χωριοῦ. Πέρα ἀπὸ τὴν αὐλὴ πρὸς τὰ ἀνατολικά τοῦ ναοῦ ὑπάρχει ἀπότομη καταφύγεια. Τὸ ἐπίπεδο τῆς αὐλῆς εἶναι ψηλότερο ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τῆς πλατείας. Ἡ ὑψομετρικὴ σύνδεση τοῦ ναοῦ μὲ τὴν πλατεία γίνεται μὲσω ἀναβαθμῶν, πράγμα πού συντελεῖ στὴν πλαστικὴ ἔνταξη τοῦ συνόλου.

Περιγραφή τοῦ ναοῦ

Ὁ ναὸς τῶν Ταξιαρχῶν εἶναι μονόκλιτος σταυρεπίστεγος μὲ τρουλοκαμάρα ὑπεράνω τῆς ἐγκάρσιας καμάρας, τοποθετημένη μὲ διεύθυνση ἀπὸ τὰ ἀνατολικά πρὸς τὰ δυτικὰ (Εἰκ. 1). Στὰ δυτικὰ ὑπάρχει προσκολλημένος μεταγενέστερα εὐρὺς χώρος, δίκην κυρίως ναοῦ, ἐνῶ ὁ ἀρχικὸς ναῖσκος ἀποτελεῖ σήμερὰ τὸ Ἱερό Βῆμα⁵. Τὸ ἀρχικὸ κτίσμα εἶναι ἐξαιρετικὰ μικρῶν διαστάσεων. Ἄλλοτε ἦταν ἐξωκλήσι πού ἐξυπηρετοῦσε τίς

Ἁγίου Χαράλαμπος Καλαμάτας, *ΔΧΑΕ ΙΣΤ'* (1992), σ. 77-96· τὸ καθολικὸ τῆς μονῆς Παναγίας Ἀντρομπεβίτσας ἔξω ἀπὸ τὴν Μάλτα, τοῦ τύπου τοῦ ἐλευθέρου σταυροῦ, Ρ. Ἐτζεόγλου, *ΑΔ 27* (1972), *Χρονικά*, σ. 305-306. *ΑΔ 28* (1973), *Χρονικά*, σ. 245-246. Ν. Δρανδάκης, *ΠΑΕ* 1980, σ. 217-218. Ρ. Ἐτζεόγλου, Ὁ βυζαντινὸς ναὸς τῆς Παναγίας Ἀνδρομπεβίτζιας στὴ Μεσσηνιακὴ Μάνη, *Εὐφρόσυνον*, Ἀφιέρωμα στὸν Μανόλη Χατζηδάκη, 1, Ἀθήνα 1991, σ. 160-174 καὶ ἐιδικῶς σ. 162, σχέδ. 2 καὶ πίν. 77α, β· τὸν ναὸ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Καλλιθέας, γνωστότερης ὡς Παναγίας Μακρινῆς, Σάμου (προσθήκη τὸ 1765), Κ. Παπαϊωάννου, *Ἐκκλησιές καὶ μοναστήρια τῆς Σάμου*, Ἀθήνα 1997, σ. 29, 130, 131, σχέδ. 34, σ. 132· τὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Μαύρικα Αἰγίνης, Ν. Μουτσόπουλος, *Ἡ Παληὰ χώρα τῆς Αἰγίνης*, Ἀθήνα 1969, σ. 161 κ.έ· τὸν ναὸ τῆς Βοjana, μικρὸ σταυροσχημὸ κτίσμα τοῦ 11ου αἰῶνα, πού διαπλατύνθηκε τὸ 1259 μὲ προσθήκη δώροφου ναοῦ-μαυσωλείου, R. Krautheimer, *Παλααιοχριστιανικὴ καὶ βυζαντινὴ ἀρχιτεκτονικὴ* (μτφρ. Φ. Μαλούχου-Τουφάνου), Ἀθήνα 1991, σ. 626 σημ. 7. A. Grabar, *L'église de Boiane*, Σόφια 1924· τὸ καθολικὸ τῆς μονῆς Thaddei Vank (Ἁγίου Θαδδαίου) στὸ περσικὸ Ἄζερμπαϊτζάν (17ος αἰ.). Τὴν πληροφορία γιὰ τὴν ὑπαρξὴ αὐτοῦ τοῦ ναοῦ ὀφείλω στὸν καθηγητὴ Γ. Δημητροκάλλη. Τὸν εὐχαριστῶ θερμῶς.

Εικ. 2. Οί Ταξίαρχες στό Ἐλάφι Καλαμπάκας. Κάτοψη.

λατρευτικές ανάγκες τῶν διερχόμενων ποιμένων καί ὑλοτόμων. Μέ τήν μόνιμη ἐγκατάσταση αὐτῶν σέ κάποια χρονική στιγμή καί τήν δημιουργία τοῦ οἰκισμοῦ γύρω ἀπό τόν ναῖσκο, λόγοι λειτουργικοί ὀδήγησαν στήν κατά τό δυνατόν αὐξηση τοῦ διατιθέμενου χώρου. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ προσθήκη ἑνός χώρου δυσανάλογα μεγάλου σέ σχέση μέ τόν ἀρχικό ναό⁶.

Ὁ ναῖσκος βρίσκεται σέ θεσσαλικό ἔδαφος, στό ὁποῖο οἱ σταυρεπίστεγοι ναοί εἶναι ἐλάχιστοι. Τόσο ὅμως αὐτός, ὅσο καί ὁ σταυρεπίστεγος ναῖσκος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στόν Κλεινοβό, χωριό σέ μικρή ἀπόσταση ἀπό τό Ἐλάφι, ἐντάσσεται στήν σειρά τῶν μεταβυζαντινῶν σταυρεπίστεγων ναῶν τῆς Ἡπείρου⁷ καί τῆς Βορείου Ἡπείρου.

Ὁ ἀρχικός ναός ἔχει μέσες ἐξωτερικές διαστάσεις 4,75 μ. πλάτος καί 4,25 μ. μήκος, χωρίς τήν κόγχη τοῦ Ἱεροῦ (Εἰκ. 2). Στήν ἀνατολική πλευρά προσκολλάται ἡ κόγχη τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, ἡ ὁποία εἶναι ἐσωτερικῶς ἡμικυκλική μέ διάμετρο 1,70 μ. καί ἐξωτερικῶς τρίπλευρη μέ ἐλαφρῶς ἄνισες τίς πλευρές ἀπό 1,10 ἕως 1,20 μ. Στήν χάραξη ἐπισημαίνεται κάποια ἔλλειψη ἀκριβείας, ἐφ' ὅσον ἡ κάτοψη παρουσιάζει ἀπόκλιση ἀπό τήν κανονικότητα, μολονότι τό ἔδαφος εἶναι τελείως ἐπίπεδο στό σημεῖο πού κτίσθηκε ὁ ναός καί δέν δημιουργεῖ προβλήματα. Ἡ κόγχη ἔξέχει τοῦ περιγράμματος τῆς κατό-

ψεως κατά 0,60 μ. Ἡ ἀνατολική πλευρά τοῦ ναοῦ ἐδράζεται σέ ὑποτυπῶδες λιθόκτιστο κρηπίδωμα πού ὑψώνεται λίγα ἑκατοστά ἀπό τήν στάθμη τοῦ ἐδάφους, προεξέχει ἐλάχιστα τῆς ἀνωδομῆς καί ἀκολουθεῖ τό περίγραμμα τῆς κατόψεως.

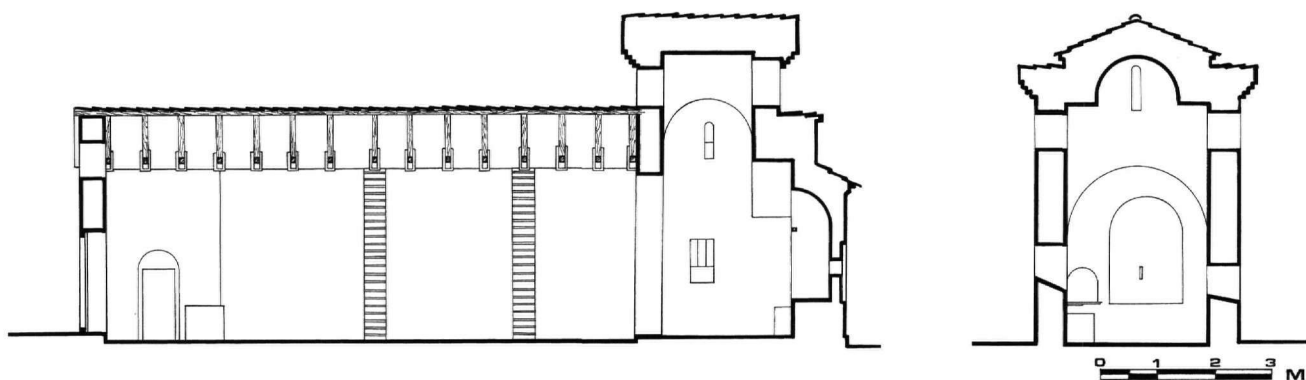
Τό κογχάριο τῆς προθέσεως εἶναι ἡμικυκλικό καί ἐγγράφεται στό πάχος τοῦ ἀνατολικοῦ τοίχου (Εἰκ. 2). Κόγχη διακονικοῦ δέν ὑπάρχει⁸. Ἡ κόγχη τοῦ Ἱεροῦ εἶναι τοποθετημένη 0,15 μ. πρὸς νότον, ἔκκεντρα πρὸς τόν κύριο χώρο τοῦ ναοῦ καί ἔχει κτιστή συμπαγή ποδιά ἕως ὕψος 0,90 μ. ἀπό τό δάπεδο. Τό σημερινό Ἱερό χωρίζεται ἀπό τόν κυρίως ναό μέ τοῖχο πού ἄλλοτε ἦταν ὁ ἐξωτερικός (δυτικός) τοῖχος τοῦ ἀρχικοῦ ναυδρίου. Ὁ τοῖχος αὐτός παρουσιάζει μιά ἐνδιαφέρουσα τεχνική λεπτομέρεια: ἐμφανίζει εὐρύ ἄνοιγμα πού γεφυρώνεται μέ τόξο πλάτους 2,50 μ., ἡ κλειδα τοῦ ὁποίου φθάνει σέ ὕψος 3,70 μ. ἀπό τό δάπεδο⁹. Τό ἄνοιγμα αὐτό φράσσεται σήμερα ἀπό κακότεχνο ξύλινο τέμπλο, στό ὁποῖο διαμορφώνεται ἡ Ὠραία Πύλη καί ἡ εἴσοδος στήν πρόθεση. Ἡ Ὠραία Πύλη εἶναι τοποθετημένη σέ ἀντιστοιχία μέ τόν ἄξονα τοῦ ναοῦ, ὄχι ὅμως καί τῆς ἀψίδας τοῦ Ἱεροῦ Βήματος. Μπροστά ἀπό τήν κόγχη τοῦ Ἱεροῦ ὑπάρχει ἐλεύθερα τοποθετημένη κτιστή συμπαγῆς ἁγία Τράπεζα, διατομῆς 0,85×0,80 μ. καί ὕψους 0,80 μ. Τό δάπεδο τοῦ ναυδρίου βρίσκεται στήν ἴδια

6. Τήν πληροφορία γιά τήν ὑπαρξη τοῦ ναῖσκου πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ οἰκισμοῦ μοῦ ἔδωσε ὁ αἰδ. π. Δημ. Βούλγαρης, ἱερέας στό Ἐλάφι. Ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι τό ἐξωκλήσι τῶν Ταξιαρχῶν συντηροῦσαν οἱ διερχόμενοι ποιμένες καί ὑλοτόμοι.

7. Πιά τούς σταυρεπίστεγους ναούς τῆς Ἡπείρου βλ. Ἀ. Πασαλῆ, Ὁ σταυρεπίστεγος ναός τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στόν Κλεινοβό Καλαμπάκας, *Βυζαντινά* 18 (1995-1996), σ. 408 καί σημ. 15.

8. Σέ μνημεῖα μικρῆς κλίμακας τόν 17ο αἰῶνα στήν Ἡπειρο ἡ κόγχη τοῦ διακονικοῦ ἀπουσιάζει, βλ. Κ. Οἰκονόμου, Ὁ σταυρεπίστεγος ναός τῆς Κομήσεως Θεοτόκου στό Σταυροδρόμι Ἡπείρου, *Ἐκκλησιές* 5, 1998, σ. 181.

9. Εὐρύ ἄνοιγμα στόν δυτικό τοῖχο θά συναντήσουμε στόν ναό τῆς Κομήσεως τῆς Θεοτόκου στό Σταυροδρόμι τῆς Ἡπείρου, Οἰκονόμου, ὁ.π., σ. 181, εἰκ. 3.

Εικ. 3-4. Οί Ταξiάρχes στο Έλάφι Καλαμπάκας. Τομή κατά πλάτος και εγκάρσια.

στάθμη με εκείνη του φυσικού εδάφους, 0,10 μ. ψηλότερα από την στάθμη του δαπέδου του νεότερου κτίσματος. Διατηρείται ή παλαιά επίστρωση με χονδρολαξευμένους λίθους που έχουν ακανόνιστο σχήμα.

Ο τρόπος στεγάσεως του αρχικού ναού, που φαίνεται τόσο απλός σε κάτοψη, είναι ενδιαφέρον για την πρωτοτυπία του. Η κάλυψη γίνεται με διαμήκη ήμικυλινδρική καμάρα μικρού μήκους που φέρεται από τους πλάγιους τοίχους και διακόπτεται από την εγκάρσια, όπως συμβαίνει στους σταυρεπίστεγους, στους οποίους ανήκει ο εξεταζόμενος ναός. Η κατά μήκος καμάρα έχει κατά τό ανατολικό της τμήμα πλάτος 3,20 μ. (όσο τό εσωτερικό πλάτος του ναού), μήκος 0,90 και ύψος κλειδας 4,03 μ., και κατά τό δυτικό, πλάτος 2,55, μήκος 0,65 και ύψος κλειδας 3,70 μ. Τό δυτικό τμήμα του κατά μήκος ήμικυλίνδρου, τό οποίο στην ουσία εκφυλίζεται σε τόξο, αντιστοιχεί-άνοίγεται επάνω στον δυτικό τοίχο του αρχικού ναού. Η εγκάρσια καμάρα έχει πλάτος 2 και ύψος κλειδας 5,45 μ. Δέν παραμένει άθλαστη, αλλά διακόπτεται και αυτή ακριβώς επάνω από την διασταύρωσή της με την κατά μήκος καμάρα. Στο σημείο αυτό ύψώνεται τρουλοκαμάρα από τά ανατολικά προς τά δυτικά. Έχει πλάτος 1,80, μήκος 2,05 μ. και ή κλειδα της φθάνει σε ύψος 6,53 μ. από τό δάπεδο (Εικ. 3-4). Η τρουλοκαμάρα δέν είναι παρά τρούλος με όρθογώνιο τύμπανο που καλύπτεται με καμάρα που βαίνει κατά μήκος. Η στήριξη της τρουλοκαμάρας επάνω στην εγκάρσια καμάρα γίνεται, αντιθέτως με ό,τι επικρατεί συνήθως στους τρούλους, χωρίς την παρεμβολή σφαιρικών τριγώνων, που είναι έντελώς περιττά πλέον λόγω του όρθογωνικού σχήματος που έχει ή βάση της τρουλοκαμάρας, και προσαρμόζεται εύκολα χωρίς τρίγωνα στον ύποκειμενο, επίσης όρθογωνικού σχήματος, ελεύθερο χώρο. Έτσι επιλύεται τό ειδικό στατικό πρόβλημα της αντιστηρίξεως της τρουλοκαμάρας, καθώς τά φορ-

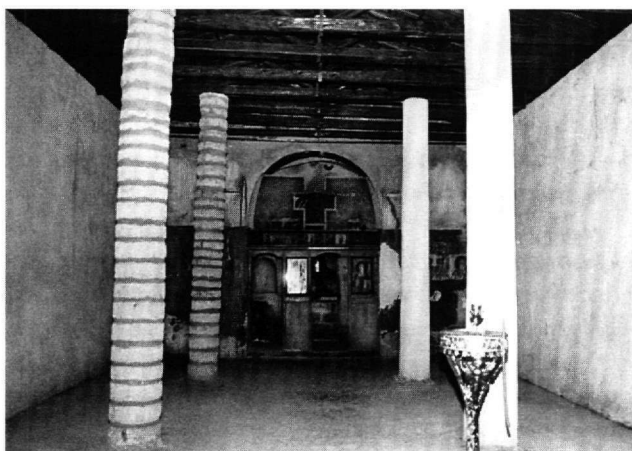
τία της μεταφέρονται στά τόξα μετώπου της κατά μήκος και της εγκάρσιας καμάρας και στό τόξο που γεφυρώνει τό ευρύ άνοιγμα του δυτικού τοίχου και από εκεί στους περιμετρικούς τοίχους.

Η άψίδα του Ίερού Βήματος έχει δική της ανεξάρτητη κάλυψη χαμηλότερα.

Στά δυτικά του ναυδρίου έχει προσκολληθεί ευρύχωρος κιονοστήρικτος ξυλόστεγος χώρος με πλάτος μεγαλύτερο του αρχικού ναού, που χρησιμεύει σήμερα ως κυρίως ναός. Έχει μέσες έξωτερικές διαστάσεις 8x12,90 και ύψος 5,30 μ. έως τόν κορφή της στέγης. Παρουσιάζει τά χαρακτηριστικά των ξυλόστεγων δρομικών κτισμάτων, εκτός από την διαμόρφωση του ανατολικού τοίχου, που εδώ άπουσιάζει, και στην θέση του ανοίγεται ό χώρος του παλαιότερου ναυδρίου, του οποίου έχει αφαιρεθεί ό δυτικός τοίχος.

Στό εσωτερικό υπάρχουν δύο κιονοστοιχίες με δύο κίονες διαμέτρου 0,50 μ. ή καθεμιά (Εικ. 5). Τό νότιο ζεύγος κίωνων είναι μονολιθικοί, ένω τό βόρειο διαμορφώνονται με λαξευτούς, πώρινους σφονδύλους. Οί κίονες είναι επιχρισμένοι και τοποθετημένοι άπ' ευθείας στό έδαφος, χωρίς την παρεμβολή βάσεως. Υποβαστάζουν τά ζευκτά χωρίς την μεσολάβηση κιονοκράνων. Ο χώρος καλύπτεται με ξύλινη δίριχτη στέγη, ή όποία έχει εμφανή τά ζευκτά της στό εσωτερικό. Τό πέτωμα πατά στά ζευκτά με την παρεμβολή τεγίδων μικρής διατομής. Στό δυτικό τμήμα του βόρειου τοίχου υπάρχει χωνευτήρι που διαμορφώνεται σε άπελέκτο κομμάτι φυσικού βράχου. Τό δάπεδο είναι επιστρωμένο με άοπλο σκυρόδεμα.

Η στέγη είναι από τά πιό γραφικά στοιχεία του μνημείου. Άκολουθεί σε αντιστοιχία την διάταξη των θόλων στό εσωτερικό. Δικλινείς στέγες καλύπτουν τόν κατά μήκος ήμικυλίνδρο και τούς θόλους της εγκάρσιας καμάρας και της τρουλοκαμάρας και καταλήγουν σε άε-

Εικ. 5. Οί Ταξιάρχες στό Έλάφι Καλαμπάκας. Τό έσωτετικό τοῦ σημερινοῦ κυρίως ναοῦ.

τώματα (Εικ. 6). Τό δυτικό τμήμα τῆς διαμήκουσ καμάρας τοῦ ἀρχικοῦ ναοῦ, τό ὁποῖο ἔχει ἐκφυλισθεῖ σέ τόξο ὑπεράνω τοῦ δυτικοῦ τοίχου, καλύπτεται μέ δίριχτη στέγη πού ἐπεκτείνεται καλύπτοντας καί τό νεότερο κτίσμα. Ἡ δίριχτη στέγη στό τμήμα αὐτό εἶναι ἐνιαία καί καταλήγει δυτικά σέ ἀέτωμα χωρίς τήν γνωστή ἀπότμηση (Εικ. 7). Ἡ ἐπικάλυψη τῶν στεγῶν γίνεται μέ νεότερα, ρωμαϊκοῦ τύπου κεραμίδια πού ἀντικατέστησαν τήν ἀρχική κεράμωση.

Τά παράθυρα τοῦ ἀρχικοῦ ναοῦ εἶναι λίγα καί μικρά.

Εικ. 6-7. Οί Ταξιάρχες στό Έλάφι Καλαμπάκας. Ἡ διάρθρωση τῶν στεγῶν τοῦ ἀρχικοῦ ναοῦ ἀπό νοτιοανατολικά καί ἀπό βορειοδυτικά ἀντιστοίχως.

Πρόκειται γιά τοξωτές φωτοσχισμέσ πού διατάσσονται σέ τρεῖς καθ' ὕψος ζῶνες: στά τύμπανα τῆς τρουλοκαμάρας, στά τύμπανα τῆς ἐγκάρσιασ καμάρας καί στήν κόγχη τοῦ Ἱεροῦ Βήματος. Τά παράθυρα στά τύμπανα τῆς ἐγκάρσιασ καμάρας σήμερα εἶναι κλεισμένα, μᾶλλον γιά λόγους κλιματολογικοῦσ. Μεταγενέστερη εἶναι ἡ διάνοιξη, στήν κάτω ζῶνη, στόν βόρειο καί στόν νότιο τοῖχο, δύο μεγαλύτερων παραθύρων μέ εὐθύγραμμα ἀνώφλια, πού διευρύνονται πρὸς τά μέσα καί ἔχουν ἔντονα κεκλιμένη τήν ποδιά πρὸς τό ἐσωτερικό. Ἀνάλογη κατασκευαστική λεπτομέρεια διευρύνσεως ὑπάρχει καί στά παράθυρα τῶν τυμπάνων τῆς ἐγκάρσιασ καμάρας. Στό κέντρο τῆς κόγχης τοῦ Ἱεροῦ ἀνοίγεται στενό, μονόλοβο παράθυρο, πλάτους μόλις 0,08 μ. ἐσωτερικῶσ, πού διευρύνεται πρὸς τά ἔξω.

Τό νεότερο κτίσμα ἔχει μόνον τρία σχισμοειδή παράθυρα, ἀνά ἓνα στόν βόρειο, νότιο καί δυτικό τοῖχο ψηλά, πού διευρύνονται πρὸς τά μέσα. Ὁ χώρος εἶναι σχεδόν σκοτεινός, λόγω περιορισμένου ἀριθμοῦ καί ἐπιφάνειας ἀνοιγμάτων. Αὐτό συμβαίνει προφανῶσ γιά λόγους ἀμυνασ, ἀσφάλειας καί προστασίας ἀπό τίς δυσμενεῖς καιρικές συνθήκες τόν χειμῶνα.

Ἡ πρόσβαση στόν ἀρχικό ναό γινόταν ἀπό τό εὐρύχωρο ἀνοιγμα τῆς δυτικῆσ πλευρᾶσ πού κλείνεται σήμερα μέ τό σανιδωτό τέμπλο. Σήμερα ἡ εἴσοδος στόν ναό γίνεται ἀπό δύο χαμηλές θύρες, τήν κεντρική στόν δυτικό τοῖχο, τοποθετημένη ἀξονικά, καί μία δευτερεύουσα στόν βόρειο τοῖχο, τοποθετημένη ἀσύμμετρα πρὸς τήν

δυτική πλευρά του κτίσματος. Και οι δύο θύρες στεροῦνται του συνηθισμένου για την εποχή ἀνακουφιστικού ἀψιδώματος ψηλότερα. Τά θυρόφυλλα ἀπό χονδροκομμένα, δρύινα, καρφωτά σανίδια εἶναι ἀποτελεσμα νεότερων ἐπεμβάσεων.

Οἰκοδομική τεχνική

Οἱ τοῖχοι του κτίσματος ἔχουν πάχος 0,65-0,75 μ. και εἶναι κατασκευασμένοι ἀπό ἀργούς λίθους που ἔχουν ὑποστεί κάποια σχετική ἐπεξεργασία και συνδέονται μεταξύ τους μέ κονίαμα. Ἡ τοιχοποιία τῆς ἀνατολικῆς ὄψευς εἶναι περισσότερο ἐπιμελημένη. Κατασκευάζεται κατά ὀριζόντιες μέν, ἀλλ' ἀνισοῦψεις στρώσεις ἀπό χονδρολαξευμένους πωρολίθους, στρογγυλεμένους στίς γωνίες¹⁰. Στήν δόμηση γίνεται εὐρεία χρήση ντόπιου μαλακοῦ πωρολίθου. Λόγω τῆς ὕψης του οἰκοδομικοῦ ὕλικου οἱ ἐπιφάνειες στους τοίχους ἐμφανίζονται ἀδρές, χωρίς καθόλου διακοσμητικά στοιχεία κατά τά κατώτερα μέρη. Στόν ναό σημειώνεται ἀπουσία κοσμητή. Μεγαλύτερη ἐπιμέλεια στήν δόμηση παρουσιάζουν τά πλαίσια τῶν θυρῶν. Τά ἡμικυκλικά λίθινα ἀνώφλια δέν προχωροῦν σέ ὄλο τό πάχος του τοῖχου. Τό ἐσωτερικό τμήμα τῶν θυρωμάτων, που εἶναι και τό μεγαλύτερο, γεφυρώνεται μέ ὀριζόντιο ξύλινο ἀνώφλι. Οἱ σταθμοί τῆς δυτικῆς θύρας εἶναι ἀπό τοιχοποιία και ἐπάνω τους στηρίζεται τό τοξωτό ὑπέρθυρο που ἀποτελεῖται ἀπό πολλούς, μικρούς, λαξευτούς, πώρινους θολίτες. Οἱ σταθμοί τῆς βόρειας θύρας εἶναι κατασκευασμένοι ἀπό εὐμεγέθεις, ὀρθογωνισμένους, λαξευτούς πωρολίθους, τοποθετημένους κατακορύφως, στους ὁποίους βαίνει τό τοξωτό ὑπέρθυρο. Τό ὑπέρθυρο εἶναι κατασκευασμένο ἀπό τέσσερις λαξευτούς, πώρινους θολίτες σέ ὑποχώρηση, ὥστε στήν ὄψη νά διαμορφώνεται τοξωτή βάθυνη. Τόξο ἀπό πλακοειδεῖς λίθους, συνεπίπεδο τῆς τοιχοποιίας, περιβάλλει τό ὑπέρθυρο, φθάνοντας ἕως τίς γενέσεις του. Τά τοξόγυα τῶν λοβῶν τῶν φωτοσχισμῶν εἶναι σκαλισμένα στόν μαλακό πωρολίθο. Τό γείσο τῆς κόγχης του Ἱεροῦ Βήματος εἶναι λίθινο λοξότμητο. Τό γείσο κάτω ἀπό τήν στέγη του κατά μήκος ἡμικυλίνδρου στήν ἀνατολική ὄψη εἶναι ἀπλό, λίθινο, ἀπό μία σειρά πλακοειδῶν λίθων. Τά γείσα του ἐγκάρσιου κλίτους και τῆς τρουλοκαμάρας διαμορφώνονται μέ πλίνθινες ταινίες σέ πέντε σειρές, τοποθετημένες

ἐκφορικά –δύο σειρές ὀδοντωτῶν ταινιῶν που περιβάλλονται ἀπό κανονικές ἀπλές σειρές πλίνθων. Στό νεότερο κτίριο δέν σώζονται τά ἀρχικά στοιχεία ἐπιστήψευς τῶν τοίχων. Ἐδῶ ὑπάρχει σενάζ ἀπό ὀπλισμένο σκυρόδεμα που προεξέχει κατά 0,10 μ. και κατασκευάστηκε κατά τήν τελευταία ἐπισκευή του κτιρίου.

Ὁ τρόπος κατασκευῆς και τά ὕλικά δομῆς που χρησιμοποιήθηκαν στους θόλους δέν εἶναι δυνατόν νά ἐξεταστοῦν, ἐφ' ὅσον τό ἐσωτερικό εἶναι καλυμμένο ἀπό τοιχογραφίες. Τά κατώτερα μέρη τῶν τοίχων του ἀρχικοῦ ναοῦ εἶναι ἐπιχρισμένα, ὅπως ἐπιχρισμένοι σέ ὄλο τό ὕψος τους ἐσωτερικῶς εἶναι και οἱ τοῖχοι του νεότερου κτιρίου.

Στίς ὄψεις του ἀρχικοῦ ναοῦ δέν διακρίνεται χρήση ξυλοδέσμων. Φαίνεται ὅτι εἶναι τοποθετημένοι στό πάχος τῆς τοιχοποιίας για λόγους αἰσθητικούς και λόγους προστασίας. Ἐμφανεῖς ξυλοδέσμοι ὑπάρχουν σέ τέσσερις καθ' ὕψος στάθμες στους ἐπιμήκεις τοίχους του νεότερου κτιρίου ἀνά 0,60 μ., ἀρχίζοντας ἀπό ὕψος 1,40 μ. ἀπό τό ἔδαφος, τοποθετημένοι λίγο πιό μέσα ἀπό τό πρόσωπο τῆς τοιχοποιίας, προφανῶς για νά προστατευοῦνται ἀπό τά νερά τῆς βροχῆς. Ἡ ὑπαρξη ἐμφανῶν ξυλοδέσμων στό νεότερο κτίριο ἀποδεικνύει τήν προχειρότητα τῆς κατασκευῆς, ἐνῶ στό ἀρχικό κτίσμα ἡ πιό προσεγμένη κατασκευή δέν ἐπέτρεψε τήν ἐξωτερική προβολή τους. Στό ἐσωτερικό διατηρεῖται μόνον ὁ ξύλινος ἐλκυστήρας που ἐνισχύει τίς γενέσεις του τεταρτοσφαιρίου καλύψευς τῆς κόγχης του Ἱεροῦ Βήματος. Ἡ ἀπουσία ἐλκυστήρων στίς γενέσεις τῶν ἡμικυλινδρικών θόλων και τῶν τόξων δέν ἔχει δημιουργήσει στατικό πρόβλημα.

Ἡ χρήση του πωρολίθου ὀφείλεται στό γεγονός ὅτι εἶναι ἐλαφρό ὕλικό, για μικρότερη ἐπιβάρυνη ἀπό τά τόξα, τά τύμπανα και τούς θόλους, και εὐκόλο στήν κατεργασία. Σέ αὐτό ὀφείλεται ἡ ἀντοχή στά φορτία και στίς ὠθήσεις τῆς θολωτῆς ἐπικαλύψευς, μολονότι τό πάχος τῶν τοίχων δέν εἶναι ιδιαίτερα μεγάλο. Τό ξύλο ἔχει περιορισμένη ἐφαρμογή στά ὑπέρθυρα, στά ζευκτά τῆς στέγης του νεότερου κτίσματος και μέ μορφή ξυλοδέσμων.

Ἐπισημαίνεται μία ιδιαίτερη κατασκευαστική λεπτομέρεια στόν ἀνατολικό τοῖχο του νεότερου κτίσματος, ἐξωτερικῶς, στό βόρειο μέτωπο, κάτω ἀπό τό τύμπανο τῆς ἐγκάρσιας καμάρας: σέ ὕψος 3 μ. περίπου ἀπό τό ἔδαφος διακρίνονται πλακοειδεῖς λίθοι πακτωμένοι σέ

10. Πρβλ. τήν κοσμική ἀρχιτεκτονική ἐποχῆς τῆς τουρκοκρατίας, ὅπου ἡ κύρια ὄψη τῶν ἀρχοντικῶν κτίζεται μέ ὀρθογωνισμένους

λίθους σέ ὀριζόντιες, ἀνισοῦψεις στρώσεις, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιπες ὄψεις κτίζονται μέ ἀργολιθοδομή.

μία λοξή, εὐθεία γραμμή κατά τό ἐκφορικό σύστημα, δημιουργώντας ἕνα γέισο πού προστατεύει τόν τοῖχο, ἀπομακρύνοντας τά νερά τῆς βροχῆς. Εἶναι μιά κατασκευή συνηθισμένη στά χρόνια τῆς τουρκοκρατίας¹¹.

Στόν δυτικό τοῖχο τοῦ ἀρχικοῦ ναοῦ ἐξωτερικῶς ὑπάρχουν δύο λίθινα, λοξότιμπα ὑφαψίδια ἐκατέρωθεν τοῦ ἀνοίγματος. Οἱ πιθανότητες γιά ὑπαρξη παλαιότερα ὑποστέγου ἢ προθαλάμου εἶναι ἐλάχιστες, διότι τά ὑφαψίδια προεξέχουν μόνον λίγα ἑκατοστά ἀπό τό πρόσωπο τῆς τοιχοποιίας καί βρίσκονται σέ μικρό ὕψος ἀπό τό δάπεδο.

Προσφάτως ἡ 7η Ἐφορεία Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων προέβη σέ στερεωτικές ἐργασίες. Ἐπισκεύασε τίς ρωγμές, ἐνίσχυσε καί στερέωσε θόλους καί τόξα, κατασκεύασε σενάζ, καθαίρεσε τά ἐπιχρίσματα στίς ὄψεις, ἀρμολόγησε τούς τοίχους, ἀνακατασκεύασε τήν ξύλινη στέγη καί ἀντικατέστησε τήν παλαιά ἐπικάλυψη μέ νεότερα κεραμίδια. Ἔτσι σήμερα τό μνημεῖο βρίσκεται σέ πολύ καλή κατάσταση ἀπό ἀποψη στατικῆς ἐπάρκειας. Στό κτίριο σήμερα δέν παρατηρεῖται ἀρμός σέ κανένα σημεῖο τῶν τοίχων. Αὐτή ἡ ἀπουσία ἀρμοῦ δέν σημαίνει ταυτόχρονη κατασκευή τῶν χώρων. Δέν ὑπάρχει καμιά ἀμφιβολία ὅτι ὁ ναός ἔχει δύο οἰκοδομικές φάσεις –τοῦ ἀρχικοῦ ναυδρίου καί τῆς προσθήκης τοῦ εὐμεγέθους χώρου στά δυτικά–, γεγονός πού ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τόν ἀνόργανο τρόπο συνδέσεως τῶν δύο τμημάτων. Ἡ ἀπουσία κατακόρυφων ἀρμῶν στά σημεῖα ἐνώσεως ὀφείλεται σέ παράγοντες, ὅπως ἡ ἐπιμελημένη κατασκευή, ἡ καλή ἐμπλοκή παλαιῶν καί νέων λίθων κατά τήν δόμηση καί τό εἶδος τῆς στεγάσεως. Ἡ σχετική διαφορά στόν τρόπο δομῆς μεταξύ ἀφ' ἑνός τῆς ἀνατολικῆς καί ἀφ' ἑτέρου τῆς βόρειας καί τῆς νότιας πλευρᾶς δέν ὀφείλεται σέ διαφορετικές οἰκοδομικές φάσεις, ἀλλά μᾶλλον στήν προσπάθεια νά διαφοροποιηθεῖ καί νά τονισθεῖ ἡ ἀνατολική ὄψη τοῦ ναοῦ. Πάντως δέν ἀποκλείονται καί ἐπισκευές στίς ἐξωτερικές ἐπιφάνειες τῶν τοίχων.

Τυπολογία

Τό μνημεῖο ἀνήκει στούς ναούς σταυρεπίστεγου τύπου καί μάλιστα στήν ἀπλούστερη κατηγορία αὐτῶν, τήν Α1 τῆς κατατάξεως τοῦ Ἀ. Ὁρλάνδου. Παρουσιάζει τετράπλευρη κάτοψη μέ ἀπόκλιση ἀπό τό ὀρθογώνιο, στήν ὁποία οὐδόλως σημειώνεται ἡ ὑπαρξη τῆς ἐγκάρσιας καμάρας, διότι οἱ μακρεῖς τοῖχοι τοῦ ναοῦ συνεχίζονται ἰσοπαχεῖς καί ἀδιάσπαστοι σέ ὄλο τό μήκος τους¹².

Ὁ ἀρχικός ναός ἔχει μέσες ἐσωτερικές διαστάσεις 3,20 (πλάτος)×2,95 μ. (μήκος) καί ἐμβαδόν 9,44 τ.μ. Πρόκειται γιά ἕναν ἀπό τούς μικρότερους γνωστούς σταυρεπίστεγους ναούς. Σέ ἐσωτερικό ἐμβαδόν μικρότεροι εἶναι, γνωστοί τουλάχιστον, ἡ Ἁγία Κυριακή Πηδήματος Μεσσηνίας (2,12×4,32 = 9,16 τ.μ., τοῦ 14ου αἰ.), ὁ Ἅγιος Γεώργιος στό Σατερλή Σαλαμίνας (2,30×2,95 = 6,79 τ.μ., μεταβυζαντ.), ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Νηστευτής στόν Ἀσπρόπυργο Ἀττικῆς (2,20×3,70 = 8,14 τ.μ., μεταβυζαντ.), ὁ Ἅγιος Νικόλαος στά Καλλιανέικα Μεσσηνίας (2,05×3,10 = 6,36 τ.μ., μεταβυζαντ.) καί ὁ Ἅι-Παννάκης στόν Κάμπο Ἀβίας τῆς Μεσσηνιακῆς Μάνης (2,35×2,25 = 5,29 τ.μ., τό α' στρώμα τῶν τοιχογραφιῶν τοῦ 13ου αἰ.)¹³.

Ἡ κόγχη τοῦ Ἱεροῦ Βήματος εἶναι τρίπλευρη ἐξωτερικῶς καί ἀρκετά μεγάλη, καταλαμβάνοντας 0,64 μ. τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ ναοῦ.

Ἐνῶ σέ ὄλους τούς σταυρεπίστεγους ναούς ἡ ἐγκάρσια καμάρα εἶναι τοποθετημένη πλησιέστερα πρός τό Ἱερό παρά πρός τήν εἴσοδο, στό ἐξεταζόμενο μνημεῖο εἶναι τοποθετημένη σέ ἐπαφή πρός τήν δυτική πλευρά. Ἔχει ἐσωτερικό πλάτος 2 μ. καί διήκει καθ' ὄλο τό πλάτος τοῦ ναοῦ¹⁴.

Οἱ βασικές ἀναλογικές σχέσεις στήν κάτοψη καί τήν τομή τοῦ ναοῦ εἶναι ἡ σχέση $\alpha = \text{ἐσωτερικό μήκος} / \text{ἐσωτερικό πλάτος} = 2,99 / 3,20 = 0,922$, ἡ σχέση $\beta = \text{ἐσωτερικό πλάτος} / \text{ἐγκάρσια καμάρα} / \text{ἐσωτερικό μήκος ναοῦ} =$

11. Χ. Μπούρας, Ρεκίτσα, *Πελοποννησιακά Ε'* (1962), σ. 286.

12. Πά τούς σταυρεπίστεγους ναούς βλ. Πασαλή, ὀ.π., σ. 407, σημ. 11, σ. 408, σημ. 13, ὄπου καί βιβλιογραφία. Η.-Μ. Kürper, *Der Bautypus der griechischen Dachtranseptkirche*, I-II, Ἄμστερνταμ 1990. Πά τήν ἄνιση καί περιέργη γεωγραφική ἐξάπλωσή τους, ἡ ὁποία δέν ἔχει ἐρμηνευθεῖ, καθώς καί γιά σταυρεπίστεγους καί τρουλοκάμαρους ναούς στίς Κυκλάδες, βλ. Γ. Δημητροκάλλης, *Τυπολογική καί μορφολογική θεώρηση τῆς μεταβυζαντινῆς ναοδομίας τῶν Κυκλάδων*, *Ἐκκλησιές* 4, 1993, σ. 197-198.

13. Γ. Δημητροκάλλης, Ὁ σταυρεπίστεγος ναός τοῦ Προδρόμου

σὴν Τσοῦκα Μαντουδίου, *ΑΕΜ ΚΕ'* (1983), σ. 274, σημ. 10. Ὁ ἴδιος, *Ἄγνωστοι βυζαντινοὶ ναοὶ Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσσηνίας*, Β', Ἀθήνα 1998, σ. 311, 314 καί σημ. 5-9, ὄπου καί βιβλιογραφία.

14. Πρὸβλ. τόν κοντινὸ σταυρεπίστεγο ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου σὸν Κλεινοβὸ Καλαμπάκας, ὄπου τό μήκος τῆς ἐγκάρσιας καμάρας εἶναι κατὰ 0,60 μ. μικρότερο ἀπὸ τό πλάτος τοῦ ναοῦ. Ἐκεῖ ὁ μὴ φέρων τοῖχος τῶν τυμπάνων τῆς ἐγκάρσιας καμάρας ἔχει πάχος μικρότερο ἀπὸ τῶν μακρῶν τοίχων, οἱ ὁποῖοι φέρουν τίς ὠθήσεις τῶν ἡμικυλίνδρων, βλ. Πασαλή, ὀ.π., σ. 413 καί σημ. 33-36.

$2/2,95 = 0,68$ και η σχέση $\gamma = \text{ύψος ἐγκάρσιας καμάρας} / \text{ύψος κατά μήκος καμάρας} = 5,45/4,03 = 1,35$.

Ἡ ἀναλογική σχέση α στους μονόκλιτους σταυρεπίστεγους ναούς γενικῶς κυμαίνεται ἀπὸ 1,40 ἕως 3,05. Κατὰ τὸν 13ο καὶ τὸν 14ο αἰῶνα συνήθως εἶναι γύρω στὸ 2, ἐνῶ στὴν Εὐβοία μεταξύ 1,75 καὶ 1,95 μὲ μέσον ὄρο 1,83, μὲ ἐξαιρέση τὸν ναὸ τοῦ Προδρόμου στὴν Τσοῦκα Μαντουδίου (1,46) καὶ τὸν Ἅγιο Νικόλαο Ριτζάνων στὸν Ὁξύλιθο, τοῦ 13ου αἰῶνα (1,44)¹⁵. Πεπλατυσμένος εἶναι καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Τριάδας Μολυβδοσκεπάστου στὴν Ἠπειρο, μὲ ἀναλογία $\alpha = 1,40$ ¹⁶. Σὲ ὄλους τοὺς πολὺ μικροῦ μεγέθους σταυρεπίστεγους ναοὺς ἡ ἀναλογική σχέση α τείνει πρὸς τὴν μονάδα:

Ναὸς Θεοφανίων Κάστρου Γερακίου (βυζαντ.): 1,35.

Ταξιάρχης Κάστρου Γερακίου (βυζαντ.): 1,43¹⁷.

Ἅγιος Νικόλαος στὰ Καλλιανέικα Μεσσηνίας: 1,51.

Ἅγιος Γεώργιος Σατερλῆ Σαλαμίνας: 1,18.

Ἄι-Παννάκης Κάμπου Ἀβίας Μεσσηνίας: 0,96¹⁸.

Στὸ ἐξεταζόμενο μνημεῖο ἡ ἀναλογική σχέση α τοῦ μήκους πρὸς τὸ πλάτος εἶναι ἡ πιὸ ὑψηλή. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι οἱ Ταξιάρχης στὸ Ἐλάφι εἶναι ὁ πιὸ πεπλατυσμένος ἀπὸ τοὺς ἤδη δημοσιευμένους σταυρεπίστεγους ναοὺς. Ἡ ἀναλογική σχέση β στους σταυρεπίστεγους ναοὺς τῆς Εὐβοίας κυμαίνεται μεταξύ 0,23 καὶ 0,29 μὲ μέσον ὄρο 0,265. Στὴν Ἁγία Τριάδα Κρανιδίου, τοῦ 1244, εἶναι 0,39, στοὺς Ἁγίους Θεοδώρους Γερακίου 0,41, στὸν Ταξιάρχη Γερακίου 0,38 καὶ στὸν Ἅγιο Ἀθανάσιο Οὐζντίνας στὴν Ἠπειρο 0,52¹⁹. Στὸ ἐξεταζόμενο μνημεῖο ἡ ἀναλογική σχέση β τοῦ πλάτους τῆς ἐγκάρσιας καμάρας πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ μήκος τοῦ ναοῦ 0,68 εἶναι ἡ

ὑψηλότερη ἀπὸ τίς ἀντίστοιχες τῶν ἤδη δημοσιευμένων σταυρεπίστεγων ναῶν.

Ἡ ἀναλογική σχέση $\gamma = 1,35$ τοῦ ὑψους τῆς ἐγκάρσιας πρὸς τὸ ὑψος τῆς κατά μήκος καμάρας βρῖσκεται στὰ πλαίσια τοῦ μέσου ὄρου²⁰.

Σταυρεπίστεγος καὶ συγχρόνως τρουλοκάμαρος ναὸς εἶναι καὶ ὁ ναὸς τῆς Κάτω Παναγίας στὴν Ἄρτα (βυζαντ.) μὲ τὴν τρουλοκάμαρα ὅμως τοποθετημένη ἀπὸ Β. πρὸς Ν.²¹. Ἀπλῶς τρουλοκάμαροι μὲ τὴν τρουλοκάμαρα τοποθετημένη ἀπὸ Α. πρὸς Δ., ὅπως καὶ οἱ Ταξιάρχης στὸ Ἐλάφι, ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ναοί. Τρίκλιτοι ἢ Μεγάλη Παναγία στὴν Παραμυθιά Θεσπρωτίας (δεύτερο μισὸ 13ου αἰ.)²² καὶ ἡ Ἐπισκοπή Σκύρου στὴν μεταγενέστερη μορφή της²³. Τοῦ τύπου τοῦ ἐλεύθερου σταυροῦ: τὸ παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὴν μονὴ Σαγματᾶ Βοιωτίας (μεταβυζαντ.)²⁴, ὁ Ἄι-Λέος στὸ Μπρίκι Μάνης (11ου αἰ.)²⁵, ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ στὸ Πάνιο ὄρος Ἀττικῆς (μεταβυζαντ.)²⁶, ἡ Καθολικὴ Ἀφάντου Ρόδου (17ου αἰ.)²⁷ καὶ ὁ Ἅγιος Γεώργιος (Σατρί Τσελεμπί Μετζίδ) Ρόδου (μεταβυζαντ.)²⁸. Μονόκλιτος σταυροειδῆς ἐγγεγραμμένος: τὸ καθολικὸ τῆς μονῆς Ἁγίας (Ζωοδόχου Πηγῆς) στὸ Μπασιῖ Ἄνδρου (μᾶλλον μεταβυζαντ.)²⁹. Δίχως τυπολογικὴ ἔνταξη: ὁ Μιχαὴλ Ἀρχάγγελος στὸν Ἀστράτηγο Τεμένους Κρήτης³⁰ καὶ ὁ Ταξιάρχης στὸ Πολύγωνο Ἀττικῆς σὲ δευτέρῃ φάση³¹.

Κατατάσσοντας τυπολογικὰ τοὺς σταυρεπίστεγους ναοὺς στὶς τρεῖς ὑποδιαίρεσεις Α1, Α2 καὶ Α3 τῶν μονόχωρων δρομικῶν, πού διέκρινε ὁ Ἄ. Ὁρλάνδος ἀναλόγως μὲ τὴν ὑπαρξὴ ἢ μὴ τῶν ἐσωτερικῶν ἀψιδωμάτων

15. G. Dimitrocallis, L'origine delle chiese dal Tetto Cruciforme, *Paladio* XVI (1966), σ. 26. Γ. Δημητροκάλλης, Ἡ καταγωγή τῶν σταυρεπιστέγων ναῶν, *Χαριστήριον εἰς Ἀ.Κ. Ὁρλάνδον*, Β', 1966, σ. 202-203. Ὁ ἴδιος, Ὁ σταυρεπίστεγος ναὸς τοῦ Προδρόμου στὴν Τσοῦκα Μαντουδίου, ὁ.π., σ. 274, σμμ. 12.

16. D.M. Nicol, The Churches of Molyvdoskepastos, *BSA* 48 (1953), σχέδ. 9.

17. Δημητροκάλλης, Ὁ σταυρεπίστεγος ναὸς τοῦ Προδρόμου στὴν Τσοῦκα Μαντουδίου, ὁ.π., σ. 274, σμμ. 12.

18. Küpper, ὁ.π. (ὑπόσημ. 12).

19. Δημητροκάλλης, ὁ.π., σ. 274, σμμ. 13.

20. Δημητροκάλλης, Ἡ καταγωγή τῶν σταυρεπιστέγων ναῶν, ὁ.π. (ὑπόσημ. 15), σ. 205-206.

21. Ἄ. Ὁρλάνδος, Βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Ἄρτης. Ἡ Μονὴ τῆς Κάτω Παναγίας, *ABME* Β' (1936), σ. 70-87 καὶ ἰδιαίτερος σ. 73, εἰκ. 4.

22. Ἄ. Πασαλῆ, Ἡ Μεγάλη Παναγία στὴν Παραμυθιά Θεσπρωτίας, *ΔΧΑΕ* ΙΘ' (1996-1997), σ. 369-394.

23. Χ. Μπούρας, Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ ναοῦ τῆς Ἐπισκοπῆς Σκύρου, *ΔΧΑΕ* Β' (1960-1961), σ. 68-70.

24. Ἄ. Ὁρλάνδος, Ἡ ἐν Βοιωτία Μονὴ τοῦ Σαγματᾶ, *ABME* Ζ' (1951), σ. 106-110.

25. Ν. Δρανδάκης, Ὁ ναὸς τοῦ Ἄι-Λέου εἰς τὴν Μάνην, *ΔΧΑΕ* ΣΤ' (1970-1972), σ. 146-148 καὶ ἰδιαίτερος σ. 147 (σχέδ. 1), 148 (σχέδ. 2), 149 (σχέδ. 3) καὶ πίν. 43.

26. Ἄ. Τζάκου, Ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ στὸ Πάνιο ὄρος Ἀττικῆς, *Ἐκκλησιές* 1, 1979, σ. 209-215.

27. Ἄ. Ὁρλάνδος, Βυζαντινὰ καὶ μεταβυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Ρόδου, *ABME* ΣΤ' (1948), σ. 25, εἰκ. 20, σ. 89.

28. Ὁ.π., σ. 89, 97, εἰκ. 82, σ. 98, εἰκ. 84.

29. Ν. Δρανδάκης, Μεσαιωνικὰ Κυκλάδων, *ΑΔ* 18 (1963), Χρονικά, σ. 306, 308. Γ. Δημητροκάλλης, Τυπολογικὴ καὶ μορφολογικὴ θεώρηση τῆς μεταβυζαντινῆς ναοδομίας τῶν Κυκλάδων, *Ἐκκλησιές* 4, 1993, σ. 195, σμμ. 93, σ. 198 καὶ σμμ. 122.

30. G. Gerola, *Monumenti veneti nell'isola di Creta*, 2, Βενετία 1908, εἰκ. 178.

31. Ἄ. Ὁρλάνδος, Μεσαιωνικὰ μνημεῖα τῆς πεδιάδος τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν κλιτύων τοῦ Ὑμηττοῦ, Πεντελικοῦ, Πάρνηθος καὶ Αἰγάλεω, *EMME* 3, 1933, σ. 132, εἰκ. 169.

καί τόν ἀριθμό τους³², καί στίς τέσσαρες ὑποδιαίρεσεις πού προσέθεσε ὁ καθηγητής Π. Βοκοτόπουλος, Α4 (ἀναλόγως τῆς ἐνίσχυσης τῆς κατά μήκος καμάρας μέ σφενδόνια), Α5 (ἀναλόγως τῆς ὑπάρξεως χορῶν πού ἐξέχουν στό τύμπανο τῆς ἐγκάρσιας καμάρας) καί Α7 (ἀναλόγως τῆς ὑπάρξεως τρουλίσκου πού στέφει τήν ἐγκάρσια καμάρα)³³, θά μπορούσαμε, μέ τήν παρούσα δημοσίευση, νά προσθέσουμε μία ἀκόμη ὑποδιαίρεση, τήν Α8, στήν ὁποία τρουλοκαμάρα ἀπό Α. πρὸς Δ. στέφει τήν ἐγκάρσια καμάρα. Ἐξάλλου, στίς τέσσερις κατηγορίες ναῶν, στίς ὁποῖες κατά τόν Ἄ. Ὁρλάνδο ἐφαρμόζεται ἡ τρουλοκαμάρα ὡς παραλλαγή τρούλου³⁴, μέ τούς Ταξίαρχες στό Ἐλάφι προστίθεται καί πέμπτη κατηγορία ἐφαρμογῆς τῆς τρουλοκαμάρας σέ ναοὺς μονόκλιτους σταυρεπίστεγους Α1.

Μορφολογία

Τὴν σημερινή μορφή τοῦ ναοῦ συνθέτουν δύο συνεχόμενοι ὄγκοι, τοῦ ἀρχικοῦ κτίσματος καί τῆς μεταγενέστερης προσθήκης στά δυτικά (Εἰκ. 8 καί 9). Ὁ ἀρχικός ναὸς διατηρεῖται ἀνέπαφος. Ἡ κομψότητα καί οἱ ραδιενεὲς ἀναλογίες του ὁμως, πού τονίζουν τόν καθ' ὕψος ἄξονά του, παραβλάπτονται μέ τήν ἐπέμβαση πού ἔγινε γιὰ λόγους καθαρῶς λειτουργικούς. Ἡ προσθήκη τοῦ ὄγκωδου κτιρίου, ἡ ὁποία τονίζει τόν ὀριζόντιο ἄξονα, ἀλλοίωσε τὴν ἀρχική μορφή τοῦ μνημείου, κατέστρεψε τὴν δυτικὴ ὄψη του καί μείωσε τὴν αὐθεντικότητά του. Οἱ ὑψηλές ἀναλογίες τοῦ ἀρχικοῦ ναοῦ καί ἡ πολυπλοκότητα τῆς θολοδομίας προσδίδουν στό ἐσωτερικὸ ἀνάταση καί πλαστικότητα. Τά μέσα τῆς διαπλάσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ εἶναι οἱ θόλοι, τὰ τόξα καί ἡ τρουλοκαμάρα. Αὐτὰ συντίθενται σέ ἰσορροπημένο σύμπλεγμα, τὸ ὁποῖο συνδυάζεται μέ τὸ πολὺ μικρὸ μέγεθος τοῦ ναυδρίου καί δημιουργεῖ ἐνδιαφέρουσα πλαστικὴ σύνθεση μέ πλούσιες ὀπτικές ἐντυπώσεις. Τόν ἐσωτερικὸ διάκοσμο διέπει ἀπλότητα. Τά μορφολογικὰ στοιχεῖα εἶναι περιορισμένα. Δυστυχῶς σήμερα δέν ἔχουμε ὀλοκληρωμένη εἰκόνα γιὰ τόν τοιχογραφικὸ διάκοσμο, διότι ἡ καταστροφή εἶναι ἀρκετὰ προχωρημένη. Ἡ διάρθρωση τοῦ ἐσωτερικοῦ ὑποδηλώνεται μέ σαφήνεια στίς

ὄψεις. Ἐξωτερικῶς ὁ ναὸς χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ὁμαλὴ κλιμάκωση τῶν ὀγκων του. Ἡ διάσπαση τῆς στεγασεως σέ πολλὰ διαδοχικὰ ἐπίπεδα ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν πλαστικότητα καί τὴν ἐλαφρότητα τῆς μορφῆς τοῦ κτιρίου καί τὴν γραφικότητα τοῦ συνόλου.

Ἡ τρίπλευρη κόγχη τοῦ Ἱεροῦ Βήματος εἶναι ἐξωτερικῶς σχεδὸν ἀδιάρθρωτη, μέ στοιχεῖο ποικιλίας ἓνα τυφλὸ τοξωτὸ ἀψίδωμα πού εἰσέχει κατὰ 0,05 μ. Ἀρχίζει ἀπὸ ὕψος 0,80 μ. ἀπὸ τὸ ἔδαφος καί ἔχει ὕψος 1,35 μ. Τὸ τύμπανο τοῦ ἀψιδώματος διατρύπεται ἀπὸ φωτοσχισμὴ, πλάτους 0,20 μ., πού στενεύει ἀκόμη περισσότερο πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ναοῦ. Τὰ ὑπόλοιπα φωτιστικὰ ἀνοίγματα διευρύνονται πρὸς τὰ μέσα. Ἐνα ἀκόμη μορφολογικὸ στοιχεῖο ἀποτελεῖ τὸ ἀπλό, λίθινο, λοξόμητο γέισο κάτω ἀπὸ τὴν στέγη τῆς κόγχης. Ἡ διαδομένη συνήθεια τῆς ἰδιαίτερης ἐπιμέλειας στὴν ἐμφάνιση τῆς κόγχης τοῦ Ἱεροῦ ἐκφράζεται ἐδῶ ὄχι μέ ἰδιαίτερα μορφολογικὰ στοιχεῖα, ἀλλὰ μέ τὸ ἴδιο τὸ οἰκοδομικὸ ὕλικό. Τὰ γέισα κάτω ἀπὸ τὴν στέγη τῆς ἐγκάρσιας καμάρας καί τῆς τρουλοκαμάρας διαμορφώνονται ἀπὸ πλίνθινες ὀδοντωτές ταινίες σέ ἐκφορικὴ διάταξη, πού καμυλώνονται παρακολουθώντας τὰ τόξα μετώπου τῶν θόλων, κάμπτονται ὀριζοντίως στίς γωνίες τῶν ὄψεων καί ἀκολουθοῦν τὴν ὀριζόντια διάταξη τῆς στέγης στίς πλαινές πλευρές.

Οἱ ὄψεις εἶναι σχετικῶς ἐπιμελημένες. Οἱ τοξωτές φωτοσχισμὲς πού ἀνοίγονται στοὺς ἄξονες τῶν τυμπάνων τῆς ἐγκάρσιας καμάρας καί τῆς τρουλοκαμάρας περιβάλλονται ἀπὸ τοξωτὰ ἀψιδώματα κατασκευασμένα ἀπὸ πλίνθινες ὀδοντωτές ταινίες³⁵ στό ἴδιο ἐπίπεδο μέ τὴν ἐξωτερικὴ παρεῖα τῆς τοιχοποιίας γιὰ λόγους στατικούς, ἀλλὰ κυρίως αἰσθητικούς. Ἐτσι τὸ σύμπλεγμα φωτοσχισμῆ-ἀψίδωμα, πού βρῖσκεται κάτω ἀπὸ τὸ καμπύλο ὀδοντωτὸ γέισο, ἐγγράφεται ἁρμονικὰ μέσα στὴν ἀμβλεία γωνία πού σχηματίζεται κάτω ἀπὸ τὴν στέγη. Ἡ διακοσμητικὴ διάθεση, λοιπόν, ἐκδηλώνεται μέ τὴν χρῆση κεραμοπλαστικοῦ διακόσμου σέ διακεκρωμένες θέσεις μέ πρόθεση νά τονισθοῦν κάποιες γραμμὲς πού θά συμβάλλουν στὴν ἀρχιτεκτονικὴ διάρθρωση τῶν ὄψεων. Τὰ παράθυρα στὴν βόρεια καί στὴν νότια πλευρὰ, κάτω χαμηλά, παραμένουν ἀπλά, ἀδιακόσμητα, μέ εὐθύ-

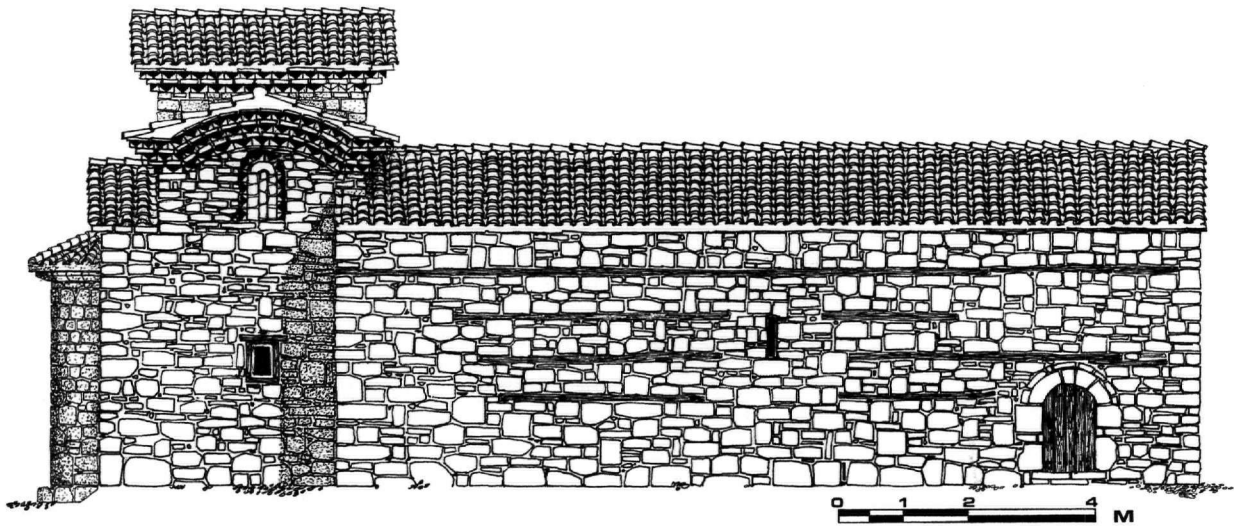
32. Ἄ. Ὁρλάνδος, Οἱ σταυρεπίστεγοι ναοὶ τῆς Ἑλλάδος, *ABME A'* (1935), σ. 42-46.

33. Π. Βοκοτόπουλος, Ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ στό Μονοδένδρι Ζαγορίου, *Ἐκκλησιές* 1, 1979, σ. 117 καί σημ. 22-25.

34. Ὁρλάνδος, ὁ.π. (ὑπόσημ. 32), σ. 50-51.

35. Πὰ ὀδοντωτές ταινίες γενικῶς βλ. G. Millet, *L'école grecque dans*

l'architecture byzantine, Παρίσι 1916, σ. 146-174, 184-189, 264-265, 268-279. Η. Megaw, *The Chronology of Some Middle-Byzantine Churches*, *BSA* 32 (1931-32), σ. 90-130. Π. Βοκοτόπουλος, Περί τῆς χρονολόγησιν τοῦ ἐν Κερκύρα ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἰάσονος καί Σωσιπάτρου, *ΔΧΑΕ Ε'* (1966-1969), σ. 164.

Εἰκ. 8. Οἱ Ταξιάρχες στό Ἐλάφι Καλαμπάκας, Βόρεια ὄψη.

γραμμα ἀνώφλια. Ἡ διάνοιξή τους εἶναι μεταγενέστερη τῆς κατασκευῆς τοῦ ναοῦ. Σέ αὐτό ὀφείλεται καί ἡ ἀσύμμετρη διάταξή τους σέ σχέση μέ τά ὑπερκείμενα σχισμοειδή στό τύμπανα τῆς ἐγκάρσιας καμάρας.

Κατά κανόνα τό ἐνδιαφέρον τῶν τεχνιτῶν τῆς ἡπειρωτικῆς ἐλλαδικῆς ναοδομίας συγκεντρώνεται κυρίως στήν ἀνατολική ὄψη. Ὁ ἀρχικός μας ναός δέν ἀκολουθεῖ αὐτόν τόν κανόνα. Ἐδῶ οἱ τεχνίτες ἐνδιαφέρονται γιά τήν διάρθρωση καί τῶν ἄλλων ὄψεων. Ἔτσι τό οἰκοδόμημα παραμένει ταπεινό μόνον ἀπό τήν ἄποψη τοῦ μεγέθους. Ἡ πρόθεση νά κατασκευασθεῖ συμφῶνως πρός τά παραδοσιακά πρότυπα εἶναι ἐμφανής. Τά καμπυλωμένα γείσα πού παρακολουθοῦν τά τόξα μετώπου τῶν θόλων εἶναι λύση πού βρῆσκαται μορφολογικῶς κοντά στήν βυζαντινή παράδοση. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τίς πλίνθινες ὀδοντωτές ταινίες, γιά τά τυφλά ἀψιδώματα, γιά τήν διάσπαση τῆς στεγάσεως σέ πολλά διαδοχικά ἐπίπεδα. Ἡ μόρφωση τῶν γείσων καί τῶν τόξων μέ πλίνθινες ὀδοντωτές ταινίες θυμίζει ἀγιορείτικα³⁶ καί κοντινά θεσσαλικά³⁷ πρότυπα. Θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι τό μνημεῖο ἀποτελεῖ ἀπλουστευμένη ἀνάμνηση τῶν βυζαντινῶν προτύπων, ὅπου γίνεται προσπάθεια γιά κάποια

μορφολογική ἔξαρση καί ἀνάδειξη μέ βυζαντινά στοιχεία, μέ τήν διάθεση ὁμως πενιχρῶν οἰκονομικῶν μέσων. Ἀπό τήν ἄποψη τῆς μορφολογίας ὁ ναός παρουσιάζει ἔντονες ἐπιρροές ἀπό στοιχεία τόσο τῆς τοπικῆς ἀρχιτεκτονικῆς παραδόσεως τῆς Πίνδου, ὅσο καί τῆς γειτονικῆς Ἡπείρου³⁸.

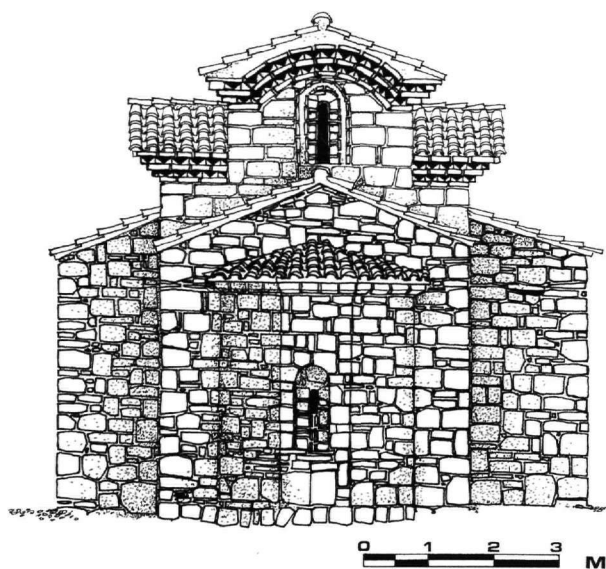
Ἡ ἐξωτερική ἐμφάνιση τοῦ νεότερου κτίσματος εἶναι ἀπογοητευτική, διότι πρόκειται γιά ἕνα ἄκοιμφο κτίσμα, σέ ἀντίθεση μέ τόν ἀρχικό ναό πού εἶναι πλούσιος σέ διάπλαση ὄγκων. Ἡ ἀπλουστευμένη τυπολογία του ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νά μὴν ὑπάρχουν πολλές δυνατῆτες μορφολογικῆς ποικιλίας. Οἱ ὄψεις εἶναι ἐνιαῖες καί ἀδιάρθρωτες, χωρίς καθόλου διακοσμητική διάθεση. Ποικίλλονται μόνον ἀπό τούς ξυλοδέσμους, τίς φωτοσχισμές καί τίς θύρες. Χαρακτηριστικό μορφολογικό στοιχεῖο στήν βόρεια θύρα εἶναι τό τοξωτό, λίθινο ὑπέρθυρο σέ ὑποχώρηση λίγων ἑκατοστῶν ἀπό τήν ἐπιφάνεια τοῦ τοίχου, πού περιβάλλεται ἀπό δεύτερο τόξο ἀπό πλακοειδεῖς λίθους στό ἴδιο ἐπίπεδο μέ τήν τοιχοποιία, καθῶς καί οἱ σταθμοί ἀπό εὐμεγέθεις λίθους χωρίς ἐπίκρανα³⁹. Τό δυτικό θύρωμα ἔχει λιγότερο πλαστική μορφή, διότι εἶναι ἀπλό, τοξωτό, ἀπό δομι-

36. Παρεκκλήσιο Ἁγίας Ζώνης μονῆς Βατοπεδίου, τρούλοι λιτῆς καθολικοῦ μονῆς Χίλανδαρίου, καθολικό μονῆς Ζωγράφου.

37. Μονές Μεταμορφώσεως καί Ἁγίου Στεφάνου Μετεώρων, Γ. Σωτηρίου, Αἱ μοναί τῶν Μετεώρων, *ΕΕΒΣΘ* (1932), σ. 394 εἰκ. 12, σ. 401 εἰκ. 18.

38. Τοξωτά πλαίσια θυρῶν σέ ὑποχώρηση, γείσο ἀπό ἐπάλληλες σειρές ὀδοντωτῶν ταινιῶν κ.ἄ.

39. Πά λίθινα τοξωτά ὑπέρθυρα βλ. Χ. Μπούρας, Ἡ ἐκκλησιαστική ἀρχιτεκτονική στήν Ἑλλάδα μετά τήν Ἄλωση (1453-1821), *ΑΘ* 3 (1969), σ. 171.

Εἰκ. 9. Οἱ Ταξίαρχες στό Ἐλάφι Καλαμπάκας. Ἀνατολική ὄψη.

κούς λίθους, τελείως ἀκόσμητο. Θύρες μέ λίθινο ἀκόσμητο τοξωτό πλαίσιο ἐπικρατοῦν στήν Ἡπειρο τόν 17ο αἰώνα, ἐνῶ ἀργότερα, ἀπό τά τέλη τοῦ 18ου, κατασκευάζονται κατά κανόνα μέ ὀριζόντιο ἀνώφλι καί τό πλαίσιο κοσμεῖται μέ ἀνάγλυφα⁴⁰.

Τά ἀνοίγματα στό σύνολό τους εἶναι ἐξαιρετικά περιορισμένων διαστάσεων καί ἀριθμοῦ, ἐπικρατούντων τῶν πλήρων, σέ τρόπο ὥστε ἡ ἔκφραση τῶν ὄγκων τοῦ ναοῦ νά παραμένει μονολιθική⁴¹.

Εἶναι πολύ πιθανόν στήν ἐκλογή τοῦ τύπου τοῦ ναοῦ νά ἔπαιξε σημαντικό ρόλο ἡ τοπική παράδοση⁴² μέ τήν ἐμμονή στήν οἰκοδόμηση ἐκκλησιῶν συμφώνως μέ τούς παραδοσιακούς βυζαντινούς τύπους, ἡ οἰκονομική ἀδυναμία τῶν κατοίκων, ὥστε νά ἀνεγερθεῖ μεγαλύτερος ναός, καί ἴσως τό ἀπομακρυσμένο τῆς περιοχῆς, χάρις στό ὅποιο οἱ κάτοικοι ἀπελάμβαναν ὀρισμένων εἰδικῶν προνομίων⁴³. Ὁ ναός, ἐκτός ἀπό τά ἀπλά ἀλλά ἐνδιαφέροντα μορφολογικά στοιχεῖα του, μᾶς δίνει τήν ἀφορμή νά κάνουμε παρατηρήσεις σχετικές μέ τόν σπάνιο ἄν ὄχι μο-

ναδικό τύπο τοῦ μονόκλιτου σταυρεπίστεγου καί ἐν ταυτῷ τρουλοκάμαρου ναοῦ στόν ὁποῖο ἀνήκει.

Εἰκονογραφικό πρόγραμμα

Στόν ναό παρατηρεῖται ἀπουσία γλυπτοῦ διακόσμου σέ ἀντίθεση μέ τόν ζωγραφικό, πού ἀναπτύσσεται στό σύνολο τῶν ἐσωτερικῶν ἐπιφανειῶν τοῦ ἀρχικοῦ ναοῦ. Σήμερα λείψανα τοῦ τοιχογραφικοῦ διακόσμου σώζονται σέ κακή κατάσταση καί καλύπτουν ὀλόκληρο τό σύστημα τῶν θόλων, τά τόξα, τά τύμπανα τῶν τοίχων τῆς τρουλοκαμάρας καί τῆς ἐγκάρσιας καμάρας, καθῶς καί τίς παραστάδες τοῦ τόξου τοῦ δυτικοῦ τοίχου. Εἶναι διατεταγμένα σέ ἐπάλληλες ὀριζόντιες ζῶνες. Τοιχογραφίες σώζονται ἀκόμη στήν ἐξωτερική πλευρά τοῦ δυτικοῦ τοίχου. Οἱ συνθέσεις προσαρμόζονται μέ χαρακτηριστικό τρόπο στίς καμπύλες ἐπιφάνειες.

Ἡ ἰστορία ἀκολουθεῖ τό τυπικό θεματολόγιο μέ πολυπρόσωπες συνθέσεις, μέ ζωγρά καί πλούσια θέματα. Ξεχωρίζουν οἱ παραστάσεις τοῦ Παντοκράτορα στόν θόλο τῆς τρουλοκαμάρας (Εἰκ. 10) καί τῆς Πλατυτέρας μέ τόν Χριστό μπροστά στό στήθος της μέσα σέ μέταλλο στό τεταρτοσφαίριο τῆς κόγχης τοῦ Ἱεροῦ Βήματος (Εἰκ. 11). Στό τύμπανο τῆς κόγχης τοῦ Ἱεροῦ εἰκονίζονται ὁ Μελισμός καί οἱ συλλειτουργοῦντες ἱεράρχες (Εἰκ. 12). Διακρίνονται ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τά δεξιὰ οἱ ἅγιοι Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, Βασίλειος, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καί Ἀθανάσιος Ἀλεξανδρείας. Οἱ ἱεράρχες, πλὴν τοῦ Βασιλείου, κρατοῦν ἐνεπίγραφα εἰλητάρια. Τό κείμενο τοῦ εἰληταρίου τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου, τό ὅποιο κρατεῖ ὁ ἱεράρχης μέ διαφορετικό τρόπο ἀπό τούς ἄλλους δύο, ἀναφέρει: *ΚΑΙ ΠΟΙΗCON ΤON MEN ΑΡΤΟΝ / ΤΟΥΤΟΝ ΤΙΜΙΟΝ Κ(ΑΙ) ΑΓΙΟΝ ΑΙΜΑ ΤΟΥ Χ(ΡΙCΤΟ)Υ CΟΥ*. Τά τῶν εἰληταρίων τῶν ἄλλων ἱεραρχῶν εἶναι δυσανάγνωστα.

Στήν παράσταση τοῦ Μελισμοῦ καί τῶν συλλειτουργούντων ἱεραρχῶν ἔχουμε τήν παραλλαγή πού χαρακτηρίζεται ἀπό τήν θέση στήν ὁποία εἰκονίζεται ὁ εὐχαριστιακός Χριστός, εὐρισκόμενος στά χέρια τοῦ ἱεράρχη (Εἰκ. 12). Πράγματι, ὁ ἅγιος Βασίλειος κρατεῖ στήν

40. Βοκοτόπουλος, δ.π. (ὑπόσημ. 33), σ. 118.

41. Πά τίς στενές φωτιστικές σχισμές, οἱ ὁποῖες σπανιότατα ἀπαντοῦν κατά τήν βυζαντινή περίοδο, εἶναι ὅμως συχνές σέ μνημεῖα τῆς τουρκοκρατίας βλ. Π. Βοκοτόπουλος, *Ἡ ἐκκλησιαστική ἀρχιτεκτονική εἰς τήν Δυτικὴν Στερεάν Ἑλλάδα καί τήν Ἡπειρον ἀπό τοῦ τέλους τοῦ 7ου μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 10ου αἰῶνος*, Θεσσαλονίκη 1975, σ. 164.

42. Ὁ μεταβυζαντινός σταυρεπίστεγος ναός τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Κλενοβοῦ εἶναι πολύ κοντά.

43. Ν. Μοσχοβάκης, *Τό ἐν Ἑλλάδι δημόσιον δίκαιον ἐπί Τουρκοκρατίας*, Ἀθήναι 1882, σ. 50, ὅπου σχετικές πληροφορίες γιά τήν πολύπλοκη διαδικασία χορηγήσεως ἀδείας ἀνεγέρσεως ναῶν κατά τήν τουρκοκρατία.

άνοικτη άριστερή παλάμη, άνακαθισμένο σέ προτομή, τόν θυόμενο-μελιζόμενο σέ μικροσκοπικές διαστάσεις, ζωντανό, γυμνό, σέ ήλικία παιδιοῦ, μέ κομμένα τά χέρια άπό τούς βραχίονες καί τά πόδια άπό τούς μηρούς, καί μέ τό δεξιό χέρι τόν λογχίζει⁴⁴. Άκριβώς ίδια άπεικόνιση τοῦ θυομένου-μελιζομένου ὑπάρχει στήν Κόκκινη Παναγιά στήν Κόνιτσα (15ου αἰ.)⁴⁵ καί στόν Άγιο Ίωάννη τόν Θεολόγο τῆς Μαυριώτισσας στήν Καστοριά (1522)⁴⁶. Τήν ίδια παραλλαγή θά συναντήσουμε στήν Όδηγήτρια Άπόλπενας Λευκάδος (1449/50), ὅπου ὁ άγιος Βασίλειος κρατεῖ τόν εὐχαριστιακό Χριστό ὡς παιδί γυμνό καί ξαπλωμένο στήν άριστερή παλάμη καί μέ τό δεξιό χέρι εὐλογεῖ⁴⁷, καί στό Sarmasikli Ματζούκας (α΄ μισό 15ου αἰ.) ὅπου ὁ ιεράρχης κρατεῖ τόν Χριστό-βρέφος ἔσπαργανωμένο καί ξαπλωμένο⁴⁸. Χαμηλότερα άπό τόν μελιζόμενο εἰκονίζεται ὁ δίσκος πού καλύπτεται άπό τόν άστερίσκο. Ἡ μεταγενέστερη διάνοιξη τοῦ παραθύρου καί ἡ άπολέπιση τῆς τοιχογραφίας δέν μᾶς ἐπιτρέπουν νά διαπιστώσουμε ἄν άπεικονίζοταν ἡ άγία Τράπεζα. Στήν ἐνδιαφέρουσα παράσταση τοῦ Μελισμοῦ καί τῶν συλλειτουργούντων ιεραρχῶν θά ἐπισημάνουμε τά ακόλουθα:

– Τά παραδείγματα πού διασώθηκαν άπό τήν παραλλαγή τοῦ εὐχαριστιακοῦ Χριστοῦ στά χέρια τοῦ ιεράρχη εἶναι πολύ λίγα.

– Στίς παραστάσεις τῆς παραλλαγῆς στήν Κόνιτσα καί στήν Άπόλπεννα, καθῶς καί στούς μεταβυζαντινοῦς ναοῦς τῆς Μαυριώτισσας καί τῶν Ταξιαρχῶν, ὁ ιεράρχης πού κρατεῖ στήν παλάμη του τόν εὐχαριστιακό Χριστό εἶναι ὁ άγιος Βασίλειος⁴⁹.

– Ἡ ἔξεικόνιση τοῦ Χριστοῦ γυμνοῦ δηλώνει τήν στιγμή τοῦ καθαγιασμοῦ καί τοῦ Μελισμοῦ, ὅταν τά Τίμια Δῶρα εἶναι ἀκάλυπτα συμφώνως πρός τό τυπικό τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ἡ πράξη τοῦ Μελισμοῦ ἔχει συντελεσθεῖ ἐφ' ὅσον ὁ Χριστός εἰκονίζεται ἤδη διαμελισμένος. Τό σφράγισμά του άπό τόν ιεράρχη εἶναι δηλωτικό τῆς ἄρσεως καί τοῦ μελισμοῦ τοῦ ἄμνοῦ.

– Στήν παραλλαγή πού ἐξετάζουμε τά λειτουργικά ἀντικείμενα εἰκονίζονται σέ ἐλάχιστες περιπτώσεις. Στήν Άπόλπεννα ἐπάνω στήν άγία Τράπεζα εἰκονίζεται ὁ δίσκος,

Εἰκ. 10. Οἱ Ταξιαρχες στό Ἐλάφι Καλαμπάκας. Ὁ Παντοκράτορας.

καλυμμένος άπό τόν άστερίσκο, τό ποτήριο καί δίπλα τό εὐαγγέλιο, ἐνῶ στό Sarmasikli στήν άγία Τράπεζα βρίσκεται ὁ δίσκος καί τό ποτήριο. Μέ τήν ἔξεικόνιση τοῦ δίσκου δίπλα στόν εὐχαριστιακό Χριστό δηλώνεται ἡ στιγμή τοῦ καθαγιασμοῦ, μέ τήν μεταβολή τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου σέ σῶμα καί αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

– Στίς παραστάσεις στήν Κόκκινη Παναγιά στήν Κόνιτσα, στόν Άγιο Ίωάννη τόν Θεολόγο τῆς Μαυριώτισσας καί στούς Ταξιαρχες στό Ἐλάφι ὁ Χριστός παριστάνεται ὡς νήπιο, ἐνῶ στήν παράσταση στό Sarmasikli Ματζούκας ὡς βρέφος.

44. Πά τήν ἔξεικόνιση τοῦ Χριστοῦ στήν παράσταση τοῦ Μελισμοῦ βλ. Χ. Κωνσταντινίδη, *Ὁ Μελισμός. Οἱ συλλειτουργοῦντες ιεράρχες μπροστά στήν Άγία Τράπεζα μέ τά Τίμια Δῶρα ἢ τόν εὐχαριστιακό Χριστό*, Ἀθήνα 1991. Εἰδικῶς γιά τήν παραλλαγή στήν ὁποία ὁ Χριστός βρίσκεται στά χέρια τοῦ ιεράρχη, βλ. σ. 124-125, 307-316.

45. Ὁ.π., εἰκ. 230-231.

46. Γ. Γούναρης, *Οἱ τοιχογραφίες τοῦ Άγίου Ίωάννου τοῦ Θεολόγου τῆς Μαυριώτισσας στήν Καστοριά*, *Μακεδονικά* 21 (1981), σ. 9-11 καί πίν. 3.

47. Κωνσταντινίδη, ὁ.π., σ. 308.

48. Ὁ.π., εἰκ. 230-231, 233-235.

49. Πά τόν λόγο τῆς προτιμήσεως αὐτῆς βλ. ὁ.π., σ. 314.

Στόν θόλο της τρουλοκαμάρας γύρω από τόν Παντοκράτορα εικονίζονται άγγελικές τάξεις (ουράνιες δυνάμεις). Στίς τέσσερις άκρες εικονίζεται ανά ένας άγγελος ανάμεσα σέ πολυόματα χερουβείμ⁵⁰ και έξαπτέρυγα σεραφεείμ⁵¹. Στο άνατολικό τύμπανο τής τρουλοκαμάρας, έκατέρωθεν τής φωτοθυρίδας, εικονίζονται ό άγγελος Κυρίου και ή Θεοτόκος, πού συνθέτουν τήν παράσταση του Έυαγγελισμού, και χαμηλότερα δύο ιπτάμενοι άγγελοι πού κρατοῦν τόν Χριστό μέσα σέ κυκλική δόξα. Στο δυτικό τύμπανο τής τρουλοκαμάρας εικονίζεται ή Πεντηκοστή.

Στά έσωρράχια τής έγκάρσιας καμάρας εικονίζονται όλόσωμοι τέσσερις προφήτες, ανά δύο σέ κάθε έσωρράχιο (στό βόρειο έσωρράχιο εικονίζονται οί προφητάνακτες Δαβίδ και Σολομών). Στο βόρειο και νότιο τύμπανο τής έγκάρσιας καμάρας, έκατέρωθεν τών φωτοθυρίδων, εικονίζονται ανά δύο οί τέσσερις ευαγγελιστές, καθήμενοι σέ σκαμνιά και κρατώντας άνοικτά ευαγγέλια. Στο νότιο τύμπανο, κάτω από τούς δύο ευαγγελιστές, υπάρχει σχεδόν κατεστραμμένη παράσταση και άκόμη χαμηλότερα δύο παραστάσεις, εκ τών όποιων ή άριστερή εΐναι άδιάγνωστη και ή δεξιά εικονίζει τήν Βάπτισή του Χριστού. Στο βόρειο τύμπανο, κάτω από τούς δύο ευαγγελιστές, υπάρχει τοιχογραφία σέ κατάσταση προχωρημένης φθοράς και στήν άμέσως ύποκειμένη σειρά ή Σταύρωση άριστερά και ό Θρήνος δεξιά.

Στόν δυτικό τοίχο, στό τύμπανο έπάνω από τό τόξο, υπάρχουν άδιάγνωστες, λόγω τής φθοράς, τοιχογραφίες. Στο τόξο πού άνοίγεται στόν δυτικό τοίχο, στήν νότια παραστάδα εικονίζεται όλόσωμος, μετωπικός ιεράρχης και ψηλότερα, στό νότιο έσωρράχιο, μορφές ιπτάμενων άγγέλων πού κατεβαίνουν κλίμακα. Στο κλειδί του τόξου εικονίζεται μεμονωμένη μετωπική ήμίσωμη μορφή, ή όποία εύλογεί κρατώντας συνεπτυγμένο εϊλητάριο. Στήν βόρεια παραστάδα του τόξου εικονίζεται όλόσωμος ό άγιος Στέφανος ό διάκονος, κρατώντας θυμιατήρι, τό όποιο έχει τήν μορφή ναού μέ τρεις τρούλους (κατζίον) και ψηλότερα, στό βόρειο έσωρράχιο, μορφές άγγέλων πού ανεβαίνουν κλίμακα, άτενίζοντας πρός τά έπάνω.

Χαμηλά, σέ μερικά σημεία διασώζεται γραπτός διάκοσμος πού άπομμεΐται όρθομαρμάρωση. Σποραδικά διακρίνονται οί άνάγλυφοι, γύψινοι, φωτιστέφανοι εικονιζόμενων μορφών, πού κοσμοῦνται μέ έκτυπα φυτικά σχέδια.

Εικ. 11. Οί Ταξίαρχες στό Έλάφι Καλαμπάκας. Ό Χριστός. Λεπτομέρεια από τήν παράσταση τής Πλατυτέρας.

Στόν δυτικό τοίχο του άρχικου ναού, έξωτερικώς και στό δεξιό τμήμα υπάρχουν δύο τοιχογραφίες. Στήν μία εικονίζονται τρεις μετωπικές μορφές ιεραρχών πού κρατοῦν μαργαριτοκόσμητα έσταχωμένα ευαγγέλια. Σήμερα οί μορφές διατηροῦνται μέχρι τούς μηρούς (Εικ. 13). Στήν δεύτερη τοιχογραφία εικονίζεται μεμονωμένη, μετωπική μορφή ιεράρχου, σέ μεγαλύτερο μέγεθος από τίς προηγούμενες, πού διατηρείται στηθαία. Οί τοιχογραφίες αυτές περιβάλλονται από πλατιές ταινίες μέ γραπτή διάκόσμηση από φυλλόμορφα και άνθινα σχέδια. Έπιγραφικά στοιχεία δέν διακρίνονται στό έσωτερικό του ναού, σχετικά μέ τήν χρονολόγηση τών τοιχογρα-

50. Παριστάνονται ως δύο πύρινοι τροχοί περασμένοι ό ένας μέσα στόν άλλον, πλήρεις όφθαλμών και μέ τέσσερις πτέρυγες, κατά τό όραμα του προφήτου Ίεζεκιήλ (Ίεζ. 1, 15).

51. Παριστάνονται μέ έξι πτέρυγες και στό μέσον νεανικό πρόσωπο ανθρώπου, κατά τό όραμα του προφήτου Ήσαΐα (Ήσ. 6, 1).

Εικ. 12. Οί Ταξιάρχες στό Έλάφι Καλαμπάκας. Ή κόγχη τοῦ Ίεροῦ Βήματος.

Εικ. 13. Οί Ταξίαρχες στό Ἐλάφι Καλαμπάκας. Μορφές ἱεραρχῶν στόν δυτικό τοῖχο (ἐξωτερικῶς) τοῦ ἀρχικοῦ ναοῦ.

φιῶν. Ὅλες σχεδόν οἱ τοιχογραφίες πού σώζονται ἐμφανίζουν ἐκτεταμένες φθορές ἀπό τήν ὑγρασία καί τίς ἀνθρώπινες ἐπεμβάσεις. Εἶναι τοιχογραφίες καλῆς τέχνης καί ἀνάγονται στόν 17ο καί τίς ἀρχές τοῦ 18ου αἰώνα.

Χρονολόγηση

Ἡ ἔλλειψη ἐπιγραφικῶν στοιχείων μᾶς ἀναγκάζει νά προσεγγίσουμε χρονολογικά τό μνημεῖο μέ βάση ἐνδεικτικά στοιχεῖα καί δεδομένα, ὅπως εἶναι οἱ ἱστορικές μαρτυρίες, τά τυπολογικά, μορφολογικά καί κατασκευαστικά στοιχεῖα καί ἡ ζωγραφική.

Κατ' ἀρχήν τό ἐξαιρετικά μικρό μέγεθος τοῦ ναοῦ δέν θά ἦταν δικαιολογημένο ἂν ἡ ἀνέγερσή του ἦταν μεταγενέστερη τῆς συστάσεως τοῦ οἰκισμοῦ. Ἡ πρώτη ἀναφορά τοῦ οἰκισμοῦ, σύμφωνα μέ ἱστορικές μαρτυρίες, εἶναι τοῦ 1613/14⁵². Ἦταν λοιπόν ἐξωκλήσι πού ἀποτε-

λοῦσε ἀπομονωμένο καταφύγιο ἀνθρώπων ἀπό ἄλλες περιοχές (ποιμένων, ὑλοτόμων κτλ.), γύρω ἀπό τό ὁποῖο ἀργότερα ἔγινε ἡ συγκέντρωση τοῦ συνοικισμοῦ.

Ἡ τυπολογική ἔνταξη τοῦ ναοῦ δέν ἀποτελεῖ ἀσφαλές χρονολογικό κριτήριον, ἀφοῦ πρόκειται γιά τόν μοναδικό, γνωστό τουλάχιστον, τύπο ναοῦ (μονόκλιτο σταυρεπίστεγο-τρουλοκάμαρο), τοῦ ὁποῖου οἱ βασικές ἀναλογίες α καί β εἶναι οἱ ὑψηλότερες ἀπό τίς ἀντίστοιχες τῶν ἤδη δημοσιευμένων σταυρεπίστεγων ναῶν καί μόνον ἡ ἀναλογική σχέση γ βρίσκεται στά πλαίσια τοῦ μέσου ὄρου.

Τά οἰκοδομικά χαρακτηριστικά τοῦ ναοῦ, ὅπως ἡ ἀδεξιότητα στήν χάραξη τῆς κατόψεως, ἡ εὐτελής ποιότητα ἐργασίας στήν λιθοδομή, ἡ χρήση ἀργῶν λίθων, σχε-

52. Κ. Σπανός, Οἱ θεσσαλικοὶ οἰκισμοὶ καί τὰ ὀνόματα τῶν ἀφιερωτῶν τους στήν πρόθεση 215 τῆς μονῆς τοῦ Βαρλαάμ, 1613/1614-19ος αἰώνας, *Θεσσαῖα* 23 (1993), σ. 84, 98-24 (1993), σ. 160.

δόν ἀκατέργαστων καί διαφόρων μεγεθῶν, γωνιολίθων μέ περιορισμένη κατεργασία, ἡ χρήση μεγάλης ποσότητας κονιάματος στους ἀρμούς, εἶναι στοιχεῖα πού δείχνουν ὅτι ἡ οἰκοδομική τεχνική βρίσκεται σέ περίοδο παρακμῆς καί μᾶς ὀδηγοῦν νά χρονολογήσουμε τό μνημεῖο στήν ἐποχή τῆς τουρκοκρατίας. Σέ αὐτό συνηγοροῦν καί ὀρισμένα ἀκόμη στοιχεῖα, ὅπως τά μικρά ἀνοίγματα, ὁ ἀνύπαρκτος φωτισμός τοῦ ἐσωτερικοῦ χώρου, ἡ κτιστή ἀγία Τράπεζα κ.ἄ. Ὅλα ὅσα προαναφέρθηκαν, καθώς καί ἡ ἱστορική μαρτυρία τῆς ὑπάρξεως τοῦ οἰκισμοῦ κατά τό 1613/14, τῆς ἰδρύσεως τοῦ ὁποίου προηγήθηκε ἡ ἀνέγερση τοῦ ναοῦ, ἄν φυσικά ὁ οἰκισμός ἐξ ἀρχῆς κτίσθηκε στή θέση πού βρίσκεται σήμερα (δέν ἔγινε δηλαδή μετακίνησή του ἀπό ἄλλο σημείο), μᾶς ὀδηγοῦν νά τοποθετήσουμε τόν χρόνο κατασκευῆς τοῦ ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν στά πρῶτα χρόνια τοῦ 17ου αἰώνα. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, ὁ ἐξεζητημένος καί ἐντελῶς ἀσυνήθιστος ἀρχιτεκτονικός τύπος, ἡ πολυπλοκότητα τῆς θολοδομίας, ὅπως καί ἡ μορφολογική διάπλαση τοῦ συνόλου μεταφέρουν κάποιες μακρινές μέν ἀλλά ἔντονες ἀναμνήσεις καί ἀποδεικνύουν γνώση βυζαντινῶν προτύπων, ὅπως εἶναι ἡ Κάτω Παναγιά (σταυρεπίστεγος-τρουλοκάμαρος)⁵³ καί ἡ Μεγάλη Παναγιά (τρουλοκάμαρος μέ τήν τρουλοκάμαρα ἀπό τά ἀνατολικά πρὸς τά δυτικά) στήν Ἡπειρο⁵⁴. Καταλήγουμε λοιπόν νά δεχθοῦμε τόν ναό ὡς ἓνα δείγμα μεταβυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς μέ ἐμμονή στους τύπους τῆς βυζαντινῆς παραδόσεως. Ἡ ἐμμονή στήν ἐπιβίωση βυζαντινῶν προτύπων ὑπάρχει, ὡς φαίνεται, γιά λόγους καθαρά αἰσθητικούς καί μορφολογικούς, ἐφ' ὅσον λόγοι λειτουργικοί θά πρέπει νά αποκλειστοῦν ἐξ αἰτίας τοῦ μικροῦ μεγέθους.

Ἡ ἀρχιτεκτονική τοῦ ναυδρίου τῶν Ταξιαρχῶν ἀποκλίνει ἀπό τά καθιερωμένα πρότυπα. Ἡ προτίμηση στόν τύπο δείχνει τήν προσπάθεια κατασκευῆς ἑνός φιλόδοξου ἔργου, πρᾶγμα πού ἐπιτυγχάνεται μέ τήν χρήση τοῦ ἀσυνήθιστου τύπου καί τῆς πολύπλοκης θολοδομίας. Ἡ ἐπιλογή τοῦ μεγέθους ὁμως δείχνει τήν οἰκονομική, πληθυσμιακή ἀλλά καί κοινωνική κατάσταση τοῦ συνοικισμοῦ. Τό μνημεῖο ἀποτελεῖ ἓνα ἀξιοπρόσεκτο ἔργο τῆς ἐποχῆς τῆς τουρκοκρατίας, ὄχι τόσο ἀπό ἄποψη κλίμακας, ὅσο ἀπό ἄποψη τυπολογίας καί μορφολογίας. Μέ τήν ἀνέ-

γερσή του ἀποδεικνύονται ἡ ἀνάγκη τῶν κατοίκων αὐτῆς τῆς ἀπομακρυσμένης ὄρεινῆς περιοχῆς γιά θρησκευτική ἔκφραση καί ἡ νοσταλγία τοῦ παρελθόντος, ἡ ὁποία δηλώνεται μέ τήν ἐφαρμογή τύπων πού προέρχονται ἀπό αὐτό (τρουλοκάμαρα). Γεννᾶται τό ἐρώτημα πῶς οἱ τεχνίτες μιάς τόσο ἀπομονωμένης περιοχῆς δέχθηκαν τήν ἐπίδραση τῆς βυζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως καί ἐπέμειναν στήν διατήρηση τῶν βασικῶν παραδοσιακῶν τύπων καί στοιχείων, ἔστω διαφοροποιημένων, ὥστε νά ἀνταποκρίνονται στίς λειτουργικές ἀνάγκες ἀλλά καί στά οἰκονομικά μέσα πού διέθεταν.

Ἡ Ἡπειρος καί ἡ Θεσσαλία εἶναι δύο περιοχές πού ἀλληλοεξαρτῶνται καλλιτεχνικῶς. Εἶναι γενικῶς ἀποδεκτή ἡ πολιτισμική, θρησκευτική καί καλλιτεχνική ἐνότητα τοῦ χώρου, ἀλλά καί ἡ διαρκῆς ἐπικοινωνία τους. Οἱ κάτοικοι τῆς βραχώδους Ἡπείρου μετέβαιναν στόν θεσσαλικό κάμπο καί οἱ Θεσσαλοί ποιμένες μετακινοῦνταν πρὸς τήν Ἡπειρο καί τήν Ἀκαρνανία. Ἡ ἐπικοινωνία γινόταν ἀπό τά περάσματα πού ὑπῆρχαν στήν κορυφογραμμῆ τῆς Πίνδου. Ἀπό τήν ὄρεινῆ περιοχή τοῦ Ἀσπροποτάμου διέρχονται οἱ ὑποχρεωτικές διαβάσεις πού ἐνώνουν τήν Θεσσαλία μέ τήν Ἀκαρνανία, τήν Ἡπειρο, τήν Δυτική Μακεδονία καί τήν Ἰταλία. Ἀπό τίς διαβάσεις αὐτές, οἱ ὁποῖες σημειωτέον ὑπάρχουν καί σήμερα γιά πεζοπόρους, γινόταν τό ἐμπόριο κατά τήν τουρκοκρατία⁵⁵. Ἡ πνευματική καί καλλιτεχνική σχέση τῆς Θεσσαλίας μέ τήν Ἡπειρο δυνάμωσε μέσθ τῆς ἐπικοινωνίας. Τά καραβάνια μετέφεραν, ἐκτός ἀπό τά ἀναλώσιμα ἀγαθά (γεωργοκτηνοτροφικά προϊόντα), σκεύη τῆς καθημερινῆς ζωῆς καί προϊόντα ἐργαστηρίων, ἀλλά καί βιβλία, εἰκόνες καί χαλκογραφίες. Ἔτσι οἱ μετακινούμενες ὁμάδες ἀνθρώπων, οἱ συντεχνίες τῶν μαστόρων καί τά μεμονωμένα ἄτομα, ἔγιναν φορεῖς τῶν καλλιτεχνικῶν καί αἰσθητικῶν ἀξιών καί τῆς ἀρχιτεκτονικῆς παραδόσεως. Τήν ἀνέγερση λοιπόν τοῦ ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν, ἀξιόλογου μεταβυζαντινοῦ μνημείου μέ σπάνιο ἀρχιτεκτονικό τύπο, θά μπορούσαμε νά τήν ἀποδώσουμε σέ τοπικό συνεργεῖο πού κατεῖχε τήν οἰκοδομική τεχνική, τήν τυπολογία καί τήν μορφολογία τῶν ναῶν τῆς εὐρύτερης περιοχῆς, ἐπειδή εἶχε σχετικές πληροφορίες ἢ εἶχε ἐπισκεφθεῖ καί γνωρίσει τά μεγάλα βυζαντινά μνημεῖα τῆς

53. Βλ. ὑπόσημ. 21.

54. Βλ. ὑπόσημ. 22.

55. A. Melan, Οἱ ἐμπορικοί δρόμοι στά Βαλκάνια κατά τήν Τουρ-

κοκρατία, *Ἡ οἰκονομική δομή τῶν βαλκανικῶν χωρῶν (15ος-19ος αἰ.)* (Εἰσαγωγή, ἐπιλογή κειμένων Σπ. Ἀσδραχᾶς), Ἀθήνα 1979, σ. 367-407.

Ἡπειρίου ἢ ἐνδεχομένως πῆρε μέρος στήν ἀνέγερση ἠπειρωτικών ναῶν.

Ὁλόκληρος ὁ νομός Τρικάλων καί ἰδιαίτερος τό δυτικό τμήμα του (περιοχή τῆς Πίνδου) εἶναι πλούσιος σέ μεταβυζαντινά μνημεῖα. Ὁ ἐντοπισμός καί ἡ μελέτη μνημείων, σπάνιων τυπολογικά, ἔχει ἰδιαίτερη σημασία γιά τήν ἀρχαιολογική ἔρευνα.

Ἐπίμετρο

Τό Ἐλάφι κατά τήν ἀπογραφή τοῦ 1940 ἀριθμοῦσε 229 κατοίκους, κατά τό 1981 325 καί σήμερα 500, βλαχόφωνους κατά τό μεγαλύτερο μέρος. Τό χωριό παλαιά ὀνομαζόταν Λουζέστι. Ἀναφέρεται ὡς *λεξέστη* στήν σ. 49 τῆς προθέσεως 215 τῆς μονῆς Βαρλαάμ μέ ὀκτώ ἀφιερωτές (1613/14) καί μέ ἑπτὰ ἄλλους μεταγενέστερης ἐποχῆς⁵⁶, ὡς *X(ω)ρ(ιον) Λουζέστι* στό φ. 8β τῆς προθέσεως 291 τῆς μονῆς Βαρλαάμ (18ος αἰ.) μέ ἕνδεκα ἀφιερωτές⁵⁷, ὡς *Λουζέστι* στό φ. 5β τοῦ καταστίχου 230 τῆς μονῆς Βαρλαάμ (1758)⁵⁸, ὡς *Λουζήσι* στό φ. 29 τοῦ κώδικα Τρίκκης μέ ἡμερομηνία 29 Σεπτεμβρίου 1820: *καταγραφή ὀσπιτιῶν τοῦ βιλαετίου Τρίκκης καί Σταγῶν ...1820 Σεπτεμβρίου 29 «Λουζήσι 25»*⁵⁹, ὡς *χορίον λεξέστι* στήν σ. 28 τοῦ χειρόγραφου κώδικα 280 τῆς μονῆς Βαρλαάμ μέ χρονολογία 1827: *1827 : μήνα Ἰουλίου ἐσκόπηθη ἐκλεπτής ἕνας ἄνθρωπος / ἀναστάσης μαντζαφλάρας ἀπό χορίον λεξέστι κ(αί) ἔ[καμε] / κακοσύνας πολλαῖς κ(αί) μετά : 6 : ἡμέρας ἦλθεν εἰς τήν πα[τρι]δα αὐτοῦ: κ(αί) ἐγάλασεν : 4 : συμπατριῶται*

56. Σπανός, ὀ.π. (ὑποσημ. 52).

57. Κ. Σπανός, Ἡ ἀνέκδοτη πρόθεση 291 τῆς μονῆς Βαρλαάμ (18ος αἰώνας). Συμβολή στή μελέτη τῶν θεσσαλικῶν τοπωνυμίων καί ὀνομάτων, *Θεσσημ* 17 (1990), σ. 49-76 καί εἰδικῶς 53, 67.

58. Ὁ οἰκισμός ἔχει δική του μερίδα στό κατάστιχο, στήν ὁποία εἶναι γραμμένα χρηματικά ποσά σέ ἄσπρα (1 ἄσπρο=1/20 τοῦ γροσίου), τά *κανονικά* (ἐτήσιες εἰσφορές τῶν οἰκογενειάρχων πρὸς τόν ἐπίσκοπο τῆς περιοχῆς, πού ὑπολογίζονται πρὸς 24 καί ἄλλοτε πρὸς 25 ἄσπρα γιά κάθε οἰκογένεια) καί τά *συναικῆσια* (ποσά ἀπό ἄδειες γάμων). Μέ βάση τό ἀναφερόμενο κανονικό τοῦ οἰκισμοῦ 576 ἄσπρα, ὁ ἀριθμὸς τῶν οἰκογενειῶν προσδιορίζεται μέ τό πηλίκο τῆς διαφέσεως τοῦ ποσοῦ τοῦ κανονικοῦ μέ τό 24 ἢ τό 25. Ἐπομένως ὁ οἰκισμός τό 1758 εἶχε 576:24=24 οἰκογένειες. Ἀκόμη εἶναι καταχωρημένοι οἱ γάμοι πού τελέστηκαν τό 1758 μόνον μέ τό ὄνομα τοῦ γαμπροῦ, ὅπου φαίνεται καί τό ὕψος τῆς εἰσφορᾶς: πρῶτος γάμος ἄσπρα 135, δεύτερος γάμος ἄσπρα 270. Τέσσερις ἦλθαν σέ πρῶτο γάμο καί ἕνας σέ δεύτερο, βλ. σχετικὰ Κ. Σπανός, Οἱ οἰκισμοὶ τῆς ἐπισκοπῆς τῶν Σταγῶν στό κατάστιχο 230 τῆς Μονῆς τοῦ Βαρλαάμ τό 1758, *Θεσσημ* 38 (2000), σ. 273-304 καί εἰδικῶς 291.

*κ(αί) ἔναν παπᾶν Ἰωάννην / καλούμενον κ(αί) βίον πολὺν ἐπῆρεν κ(αί) ἔφιγεν κ(αί) μετά : 3 : ἡμέρας κακὸς ὡς κακὸν ἐσκότωσαν αὐτόν :*⁶⁰, ὡς *λοξέστη* στό φ. 1β σέ παλαιτύπο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Σταγιάδων σέ ἐνθύμηση τοῦ 1821: *ετοῦτο χαρτῆ ηρθε ης τω λοξέη/ στη 1821 αλοναρηου 18*⁶¹. Ὁ Φ. Πουκεβίλ κάνει λόγο γιά τό *γεφύρι τῆς Λουζέστης, πάνω ἀπὸ τό ὁποῖο διαβαίνουμε τόν ποταμό Χάσια, κύριο κλάδο τοῦ Πηνειοῦ, ὁ ὁποῖος λίγο πιο κάτω μετονομάζεται σέ Σαλέμβρια. Ὁ Χάσιας, πού ὑποψιάζομαι ὅτι εἶναι ὁ ἴον,...* παρακάτω ἀναφέρει ὅτι *καθὼς ἀνεβαίνουμε τήν κοιλάδα τοῦ ἴονος* (πού ἀναφέρει ὁ Στράβων, VII, σ. 327) *ἔνα μίλι πρὶν τῆ γέφυρα τῆς Λουζέστης, συναντᾶμε τό ὀμώνυμο χωριό, ἐνῶ ἔξι μίλια βορειότερα, τόν Κομισκό, τέσσερα μίλια βορειοδυτικά τῆ Λεπενίτσα, τέσσερα μίλια βορειότερα τῆ Βλαχάβα καί ἔξι μίλια βορειοδυτικά τοῦ προηγουμένου τίς πηγές τοῦ ποταμοῦ*⁶².

Ὁ Γ. Γεωργιάδης, πού ἐπισκέφθηκε τήν περιοχή στά τέλη τοῦ 19ου αἰώνα, γράφει: *Καί τὰ μὲν ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Πηνειοῦ κείμενα Βλαχοχωρία εἶνε ἐπὶ μὲν τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης αὐτοῦ... Πρὸς δὲ τὰ δεξιὰ τοῦ Πηνειοῦ, ἐν ταῖς κοιλάσι τῶν παραποταμιῶν αὐτοῦ κεῖνται τὰ χωρία Βεντίστα, Καλογριανὰ, Μεηδὰν Κερασιά, Γκοντοβάσδα, Κονκλαῖσι, Λοξέστι, Μπουροβίκο, Τσιουραναῖοι ἀποτελοῦντα τόν δήμον Κασταναίας μὲ ὀμώνυμον πρωτεύουσα*⁶³.

Ὁ Δ. Τσοποτός μᾶς πληροφορεῖ ὅτι «...Τὰ ἐν Θεσσαλία τοιαφῆλια τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ κατά τό σημεῖωμα τοῦ ἀεμνήστου διδασκάλου τοῦ γένους Φιλητά, ἀνακαταταχθέν-

59. Ν.Κ. Παννούλης, *Κώδικας Τρίκκης*, Ἀθήνα 1980. Περιέχει ἐκκλησιαστικὴς πράξεις τῆς Μητροπόλεως Τρίκκης ἀπὸ τό 1688 ἕως τό 1857. Τμήμα Χειρογράφων Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης, ἀριθ. 14781 (ἀναφέρεται ὡς κώδικας Μητροπόλεως Λαρίσης).

60. Ν.Α. Βέης, Τὰ χειρόγραφα τῶν Μετεώρων. Κατάλογος περιγραφικός τῶν χειρογράφων κωδίκων τῶν ἀποκεκμημένων εἰς τὰς μονὰς τῶν Μετεώρων, ἐκδιδόμενος ὑπὸ τῶν καταλοίπων Νίκου Α. Βέη. Τὰ χειρόγραφα τῆς μονῆς Βαρλαάμ (ἐπιμ. Δ.Ζ. Σοφιανός), Ἀθήνα 1984, ἔκδ. ΚΕΜΝΕ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, σ. 378. Εὐάγγ. Γουγουλάκη-Ζιώζια, Ἀξιοσημεῖωτα ἱστορικά γεγονότα καί ἄλλα συμβῆντα στήν περιοχή τῶν Τρικάλων κατά τήν περίοδο τῆς τουρκοκρατίας, ὅπως μαρτυροῦνται ἀπὸ διάφορες ἐνθυμήσεις, *Τρικαλινὰ* 13 (1993), σ. 234, 254.

61. Πατήρ Ἐλ. Καρακίτσος, *Παλαιτύπα καί ἐνθυμήσεις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῶν Σταγιάδων Τρικάλων*, *Θεσσημ* 29 (1996), σ. 252 καί σημ. 37-39.

62. Φ. Πουκεβίλ, *Ταξίδι στήν Ἑλλάδα, Μακεδονία, Θεσσαλία* (μτφρ. Ν. Μολφέτα), Ἀθήνα 1995, σ. 230-231.

63. Ν. Γεωργιάδης, *Θεσσαλία*, Λάρισα 1995, σ. 198.

να ἐνταῦθα κατά Δήμου, εἰς τὰ ἑξῆς: ... Δήμου Καστανέας: Κοκλέοι, Λοζέσι, Μποροβίκον, Τσουραναῖοι»⁶⁴. Ὁ Δήμος Καστανέας, στόν ὁποῖο ὑπαγόταν τό Λουζέ-

σι ὡς συνοικισμός τῆς κοινότητος Ἰμαράντου, κατά τήν ἐποχὴ τοῦ Ἰαλῆ Πασᾶ ἀνῆκε διοικητικῶς στήν Ἠπειρο⁶⁵.

Aphroditē A. Pasali

THE CHURCH OF THE TAXIARCHS AT ELAPHI, KALAMBAKA

At the centre of Elaphi, a village in Kastania Aspropotamou, located on the northeast slopes of the foothills of Pindos, west of Kalambaka, at an altitude of 650 m a.s.l., stands the Taxiarchs, a single-aisle, cross-vaulted class A1 church, according to A. Orlandos's classification, with a dome-vault over the transverse vault, orientated E-W. Abutting the west end is a later, sizeable space used as the nave, while the original little church (external dimensions: width 4.75×length 4.25 m, without the bema conch) now constitutes the sanctuary. Attached to the east end is the bema conch, which is semi-circular inside and trilateral outside. The small conch of the prothesis is semicircular and inscribed in the thickness of the east wall. There is no conch of a diakonikon. In the west wall of the original church is a wide opening spanned by an arch 2.50 m wide, the keystone of which is 3.70 m above the level of the floor. The opening is now blocked by a wooden iconostasis in which the royal door and the entrance to the prothesis are formed. The conch of the bema has a solid, built sill, in front of which is a free-standing built altar table. The present nave, of mean external dimensions 8.00×12.90 m, is covered by a timber saddle roof supported by columns, the trusses of which are visible inside. The overall height to the apex of the roof is 5.30 m.

The church is entered through two low, arched doorways, the central one in the middle of the west face and a secondary one towards the west end of the north wall. The illumination of the church is minimal; light is admitted through arched slits arrayed at three levels height-wise: in the tympanum of the dome-vault, in the tympanum of the

transverse vault and in the sanctuary conch. In the nave there are three light-slits, one on each outside wall.

The church is built of roughly dressed stones and copious mortar. The masonry of the east front is more careful, constructed of dressed poros laid in courses of uneven height. The cornice of the sanctuary conch is stone and bevelled, the cornice below the roof of the barrel vault is plain and consists of a row of flattish stones, while the cornices of the transverse vault and the dome-vault are formed of brickwork dentil bands in corbelled arrangement, which follow the curvature of the frontal arches of the vaults, curve horizontally at the corners of the fronts and follow the horizontal arrangement of the roof along the north and south sides. The arched light-slits on the axes of the tympana of the transverse vault and the dome-vault are framed by arcades of brickwork dentil bands.

A part of the mural decoration of the original church is preserved in poor condition. The historical evidence, the structural and morphological features, and the painting lead to a date for the building of the church of the Taxiarchs in the early years of the seventeenth century.

The preference for the rare if not unique architectural type of the single-aisle cross-vaulted church with dome-vault can be attributed to the effort made by a local team of masons to build an ambitious work, in which they applied Byzantine models, known from neighbouring Epirus, but with the very limited economic means of the impecunious shepherds and woodcutters of Aspropotamou, a remote region difficult of access.

64. Π. Ἀραβαντινός, *Ἱστορία τοῦ Ἰαλῆ Πασᾶ τοῦ Τεπελενλῆ*, Ἀθήνα 1895 (μέ προσθήκες τοῦ γιοῦ του Σπυρίδωνα), σ. 604 κ.ε. Δ.Κ. Τσοποτός, *Γῆ καί γεωργοί τῆς Θεσσαλίας κατά τήν τουρκοκρατία*,

Ἀθήνα 1977, σ. 270.

65. Ἀ. Δήμου, *Τό Νεραῖδοχώρι τῆς Πίνδου*, Ἀθήνα 1978, σ. 7.